

Rozšířené slavnostní zasedání Předsednictva ÚV KSČ 26. května 2016 k 95. výročí vzniku KSČ v r. 1921

K 95. výročí vzniku Komunistické strany Československa se konalo rozšířené slavnostní zasedání Předsednictva ÚV KSČ v reprezentančních prostorách v Praze 6. Jako hosté se ho zúčastnili s. Miloš Jakeš, bývalý generální tajemník ÚV KSČ, 1. místopředseda ÚV KSČM s. Petr Šimůnek, zástupci velvyslanectví KLDŘ, Kuby, hlavní koordinátor Syrských komunistů v Evropě Nizar Trabulse, Pavel Dektár, hlavní organizátor Pražských teoreticko-politických konferencí, Ondra Kazík z Komunistického svazu mládeže, členové Pektusanu a sympatizující s KSČ.

Zasedání bylo zahájeno československou státní hymnou a po přivítání členů PÚV a hostů statutárním zástupcem generálního tajemníka s. Jozefem Servistou přednesl hlavní referát s. Jiří Vábr, gene-

rální tajemník ÚV KSČ. Na zasedání vystoupili jako hosté s. Miloš Jakeš, který zdůraznil hlavní mezníky devadesátileté historie KSČ, zvláště pak Mimořádný sjezd KSČ v roce 1989 a 1. mís-

topředseda ÚV KSČM s. Petr Šimůnek, který ocenil toto zasedání, vyjádřil podporu k hledání nových cest ke sjednocení komunistů v ČR. Bylo to vlastně poprvé od obnovy KSČ v r. 1995, kdy čelný představitel KSČM se zúčastnil našeho zasedání. Jeho účast byla hodnocena velmi kladně našimi soudruhy, ale i hosty. Dále vystoupila s. Vlasta Dvořáková, která uznale hovořila o historii KSČ a především ocenila její obnovu v r. 1995. Podobně pozitivně hodnotil historii strany s. Štefan Omamik, bývalý ideologický tajemník OV KSČ v Mladé Boleslavi.

Po vystoupení hostů byly předány Pamětní listy k 95. výročí vzniku KSČ a poděkováno těm, kteří se nejvíce zasloužili o obnovu KSČ v roce 1995. Pamětní list byl předán s. Petru Šimůnkovi pro KSČM jako dovození naší snahy o spolupráci a možné sjednocení na základech marxismu-leninismu a proletářského internacionalismu. Závěrem zazněla Internacionála a následovala otevřená soudružská a přátelská beseda s malým pohostěním.

Zahájení zasedání k 95. výročí založení KSČ v roce 1921
Zleva doprava: Jozef Servista, Jiří Vábr, Miloš Jakeš, Petr Šimůnek

Vystoupení generálního tajemníka ÚV KSČ s. Jiřího Vábra

Vážení soudruzi, vážené soudružky, milí hosté.

Dovolte mi, abych vás všechny přivítal v těchto májových dnech na rozšířeném zasedání Předsednictva Ústředního výboru Komunistické strany Československa u příležitosti 95. výročí vzniku KSČ v roce 1921.

Tento dnešní den by neměl být jen oslavou, ale především vážným zamyšlením nad celým historickým vývojem KSČ, nad úspěchy, ale i nad neúspěchy v její 95leté historii, a vážným zamyšlením nad příčinami porážky socialismu nejen u nás, ale v celém bývalém socialistickém východním bloku, nad vývojem situace, do které se KSČ a naše země dostala po listopadových událostech roku 1989, zvláště pak po **Mimořádném sjezdu KSČ v prosinci téhož roku**, který my v naší, před 21 lety obnovené KSČ oprávněně nazýváme sjezdem zářezovským, kontrarevolučním.

Nechci se dnes zabývat podrobně etapami její historie, ale jen hlavní připomenout. Vždyť všichni dobře známe z pozice dějin celou její historii, její významné a historické mezníky, máme ve svých knihovnách učebnice, brožury, encyklopedie, které mají již velkou hodnotu a jejich cena bude neustále stoupat. Jsou to cenné dokumenty a doklady o hrdinných postojích komunistů z doby první republiky, ale především z druhé světové války, o jejich práci při úsilí o důstojný život pro každého člověka, který se žije poctivou prací, o velkém pracovním úsilí při budování socialismu v naší zemi po Únoru 1948, snaze o nastolení míru v celém světě.

Jsme již pamětníky, a to velmi podstatné etapy dějin naší strany, která je antikomunisty, zmanipulovanými lidmi,

masou hlupáků, kapitálem, korumpovanými kruhy a jedinci poplivána, řadu let hanobena, ve snaze zastřít úspěchy, kterých dosahoval lid vedený komunisty v jednotlivých socialistických zemích i v širším měřítku.

Důvod je jasný – lid pod vedením komunistů logicky stále více a více ohrožoval panství kapitálu, po světovládě toužících kruhů a zločinců domácích i zločinců světového kalibru. Tento boj trvá nepřetržitě od VŘSR, která skoro již před 100 lety otevřela cestu k svobodnému a důstojnému životu miliardám pracujících lidí, která otevřela cestu k osvobození od koloniální nadvlády a stala se pevnou hradbou proti těm, kteří ponižovali a vykořisťovali po staletí pracující lid, kteří si velkoryse užívali a užívají dodnes nadhodnoty, kterou ti lidé vytvořili. Snažili se nadále, aby i za cenu světových válek, jako v minulosti udrželi nadvládu nad pracujícími, aby si tato zbohatlá menšina užívala marnotratné bohatství, co naše planeta nabízí. Kategorie těchto lidí prezentující kapitalismus, nejvyšší fázi imperia- lismu, bude dřív či později stejně poražena."

Socialismus prokázal v nedávné minulosti velkou životaschopnost. Dočasně byl poražen jen v důsledku připravené mezinárodní zrady, především zrady bývalých představitelů Komunistické strany Sovětského svazu typů Gorbačova, Jelcina, Jakovleva, Ševardnadzeho a dalších zaprodanců USA a Západu, ale i samotného Chruščova, který této zradě jako první otevřel dveře. Tento typ zrádců nebyl jen v tehdejší SSSR, ale byli ve všech bývalých socialistických zemích. U nás ti lidé ovládli onen Mimořádný sjezd KSČ v prosinci v roce

1989, který tehdy vyloučil masově mnohaleté poctivé členy strany, otevřel cestu k likvidaci Československa a především KSČ založenou v roce 1921, která stála na pozicích marxismu-leninismu. Byly pošlapány a odstraněny symboly strany, později nahrazeny třešničkami. Paradoxem se stalo nepochopitelné, že samotní komunisté zvolili Václava Havla prezidentem.

Začalo nehorázné špinění Lidových milic, hanobení socialismu v naší zemi po Únoru 1948, kritika normalizace po krizovém období 1968-1969. Byla rozbíta jednota našich komunistů, statisíce jich stranu opustily a dnes máme v naší zemi pět komunistických stran. To velmi vyhovuje tomuto antikomunistickému režimu s heslem „rozděl a panuj“. Mimořádný sjezd svým způsobem napomohl v naší zemi k cestě primitivnímu zivelnému kapitalismu nejhoršího typu, kdy naše republika byla rozkradena více než po bitvě na Bílé hoře, zlikvidováno bylo všelidové vlastnictví a především prosperující průmysl, socialistické zemědělství, kterým jsme se mohli v době socialismu pyšnit ve světě a vše se nahradilo cizím kapitálem, který dnes u nás určuje a rozhoduje, co budeme nebo nebudeme dělat a vyrábět. Především nenažrané katolické církvi se vrací miliardový majetek, a ta si ještě nárokuje i to, co jí nikdy nepatřilo. Protizákonně navrácení tohoto majetku je snad horší než celá kuponová privatizace.

Západ a především USA ve světě mohly pak po kolapsu SSSR rozpoutat lokální války ve svůj prospěch jako v Jugoslávii, v Iráku, v Libyi, v Sýrii a v dalších zemích. Kolik nevinných lidí přišlo

Pokračování na str. 2

Aktiv členů KSČ, KSČM a sympatizujících v Českých Budějovicích

27. května 2016 se v Českých Budějovicích sešel již po jednadvacáté společný aktiv komunistů KSČ, KSČM a sympatizujících, který pořádá Základní organizace KSČ spolu s některými členy KSČM z Českých Budějovic.

Takovýto aktiv v ČR, kterého se účastní komunisté a sympatizující převážně z Jihočeského kraje je ojedinělý. Koná se každý rok koncem měsíce května a jeho cílem je výměna informací a rozšiřování spolupráce mezi komunisty KSČ, KSČM a sympatizanty. Účastní se ho převážně soudruzi, kteří před rokem 1989 aktivně pracovali nejen ve stranických funkcích, ale i v hospodářských a společenských organizacích Jihočeského kraje.

Aktivu se v minulosti zúčastňovali jako hosté např. Miroslav Štěpán, Miloš Jakeš, Jan Fojtík, Miroslav Mucha a Vojtěch Filip.

Aktivu 27. května 2016 se jako hosté zúčastnili soudruzi Miloš Jakeš a Jiří Vábr, současný generální tajemník ÚV KSČ.

Bylo zde hovořeno o významných záležitostech, které se týkají IX. sjezdu KSČM (který se konal v květnu t. r. v Praze), o současné situaci doma i ve světě, o možné spolupráci KSČ a KSČM a především byla zhodnocena 95letá historie KSČ a Mimořádný sjezd KSČ v prosinci roku 1989. Jiří Vábr předal zástupci OV KSČM v Českých Budějovicích „Pamětní list“, který KSČ vydala u příležitosti 95. výročí vzniku KSČ v roce 1921.

Aktiv měl velmi dobrou úroveň a bylo řečeno, že by měly být takové aktivity ve všech krajích ČR s cílem sjednocení komunistické strany v naší zemi. Organizátorům patří velký dík, zvláště pak Janu Kolářovi, členu ÚV KSČ.

MILÉ ČTENÁŘKY A MILÍ ČTENÁŘI

■ **PRŮNIK REVIZIONISMU** do světového komunistického hnutí má výrazně na svědomí trojice Chruščov, Gorbačov a Jelcin a nijak za nimi nepokulhává březňevovská „dynastie“. Je třeba, aby si pokrokoví občané (a nikoliv jen oni) uvědomili nesmírnou zákeřnost revizionismu v komunistickém hnutí, který má své projevy ve společenské praxi. Článek je koncipován jako vážný podnět k zamyšlení nad touto situací.

■ **Pojednání týkající se letošního výročí skončení druhé světové války v Evropě reaguje na to, že čím více rok 1945 zapadá do historie, tím více to poskytuje prostor přepisovačům dějin vydávat jejich výklad za odpovídající pravdu, šířit proamerické iluze o současnosti a zapírat vážnost zejména dnešních sociálních problémů na pozadí pomluv pokrokového výkladu minulosti. S tím je třeba trvale zápolit, tj. ČISTIT CESTU pro trvalou obhajobu socialistické minulosti.**

■ **Skutečnost, že historická existence protektorátu Čechy a Morava je již dlouho v našem politickém životě mimo historický a politický zájem českých občanů, naznačuje složitost našich nynějších společenských poměrů. Protektorát není a nemůže být odložená minulost, poněvadž tenkrát šlo o nebezpečí úplné zkázy českého národa. Je to HISTORICKÁ LEKCE, kterou je třeba mít na paměti, i když přináší bolestné poučení.**

■ **Bylo by mrháním nedocenit obecné podněty ke srovnání počátků reálného socialismu na české půdě s nynějšími politickými poměry v zemi na příkladu vzniku a významu Národní fronty jako nezapočetelného politického DĚJINNÉHO POUČENÍ současníků, neboť problematika svazku pokrokových sil je stále třídě politicky podnětná.**

■ **Vítězné ukončení druhé světové války v Evropě je STÁLE ŽIVÁ HISTORIE. Triumf socialistického Sovětského svazu nemohl u nikoho střízlivě uvažujícího vyvolat pochyby, že ČSR by se mohla vyvíjet jinak než podle sovětského vzoru, a že na prostá většina našich občanů to přijímala jako logické vyústění porážky německého fašismu a zničení ambic, byl poraženého, ale nedobitého imperiálního Německa „vyřešit“ věkovitý problém soužití německého**

a českého národa (živlu) likvidací českého a slovenského obyvatelstva. Záruku proti takovému osudu českého lidu mohl poskytnout jedině SSSR, nikdo jiný! Je proto třeba kritizovat názory těch kritiků poválečných prvních let ČSR, kteří dodnes kotekují s tím, že příklon československé politiky na socialistickou stranu zneemožnil specifickou československou cestu rozvoje. Tito historikové neberou v úvahu, že strategické úvahy o budoucnosti země byly konfrontovány s nástupem studené války kapitalistického Západu v otevřeném vyhlášení Trumanovy doktríny v roce 1947.

■ **Migrantská krize trápí Evropu. I když její „konečné“ řešení je v nedohlednu, musíme aspoň pro tento čas být schopni formulovat POMÍJENÉ SOUVISLOSTI a základní východiska v dané situaci vyjádřená stanoviskem zda merkelovat či nemerkelovat. Je to minimum toho, co je třeba si ujasnit.**

■ **Exprezident Václav Klaus založil Institut Václava Klause, v němž působí řada vzdělanců pravicového zaměření. Vydává časopis NEWS LETTER, ve kterém jsou články závažného obsahu. Všechny jsou laděny ve stylu Klausova známého skepticismu vůči politické situaci v Evropě a ve světě. Avšak Klaus nesedí jen doma, ale je zván na různá mezinárodní setkání. Tam se netají svými výhradami k současné světové politické situaci. Ačkoliv jsou zaujímány zprava, obsahují zajímavé pohledy na politiku. Příkladem je o jeho ISTANBULSKÝ PROJEV. Proto stojí za povšimnutí.**

■ **Článek s názvem VÝZNAMNÝ AKT kriticky komentuje politický kolorit návštěvy čínského prezidenta v ČR se stručným politickým posouzením protičínských provokací, které mají nepochybně americké pozadí, zejména v zájmu USA o Tibet.**

■ **KOLIK PONIŽENÍ JEŠTĚ? ptá se autor v názvu statě nepřijemně překvapen vlnou reakcí veřejnosti na urážlivé jednání organizace Ztohoven. Jde o výsledek již čtvrtstoletí trvající kampaně domácí i zahraniční reakce k přeměně našich občanů v nenárodní kosmopolity, aby jim byla urážka státních symbolů a prezidentské vlajky lhostejná a chápali ji jako nevýznamnou politickou recesi. Takových záležitostí je třeba si všimnat.** -red.-

Oznámení

Ústřední výbor Komunistické strany Československa s velkou lítostí oznamuje, že dne 4. června 2016 po dlouhé a těžké nemoci zemřel ve věku 69 let **Jiří Makovec**, člen Předsednictva Ústředního výboru Komunistické strany Československa a vedoucí tajemník KV KSČ v Ústí nad Labem.

Naše strana v něm ztrácí obětavého soudruha, který se podílel aktivně na obnově Komunistické strany Československa v roce 1995 a patřil k těm soudruhům, kteří nikdy neopustili pozice marxismu-leninismu a proletářského internacionalismu. Usiloval vždy, aby naše obnovená strana činně pracovala v nových a složitějších podmínkách po kontrarevoluci v roce 1989. Byl hlavním organizátorem a zakladatelem výstupů na horu Milešovku konaných se společeností Česko-Kubánského přátelství na podporu propuštění pěti kubánských vlastenců, řadu let vězněných v USA a jako vyjádření solidarity s hrdinným lidem socialistické Kuby.

Odešel v něm obětavý člověk, soudruh, který po celý život žil velmi skromně, vždy usiloval o šťastný život pro pracující v naší zemi a po kontrarevoluci v roce 1989 nezradil sebe a velkou věc komunismu. Tak jak se choval statečně po celý život, tak se i statečně vypořádal se zákeřnou nemocí. Čest jeho památce!

Vystoupení generálního tajemníka ÚV KSČ s. Jiřího Vábra

Pokračování ze str. 1

o život rozvratem prosperujících zemí škůdcovskou činností těchto zločinců, zrádců a zastánců a obnovitelů kapitalismu?

Dovolte mi, abych se stručně zmínil o podstatě a důvodu, proč před 95 lety, přesně řečeno 14.-16. května 1921, vznikla KSČ. Příští rok vzpomeneme a oslavíme velké a kulaté výročí, již 100. výročí Velké říjnové socialistické revoluce. První světová válka, tehdy pod názvem Velká světová válka, přinesla oslabení imperialismu a vedla k rozvoji revolučního dělnického a národně osvobodeneckého hnutí. Nejslabším článkem řetězu imperialistických států bylo v té době Rusko. Tam tehdy jako v jediné zemi na světě v čele dělnické třídy stála důsledná revoluční strana nového typu, strana bolševiků. VŘSR má v historii lidstva světově význam a setkala se s mohutným ohlasem na celém světě. Změnila tehdy, jak se právem říká, dějiny celého světa a dala naději, aby všechno lidstvo žilo jednou provždy důstojně, bez vykořisťování člověka člověkem, ve světě bez válek. Víme, že vzhledem k tomu vzniklo Československo a náš český a slovenský národ se dostal z 300leté nadvlády Habsburků, kteří nás 300 let ponižovali a vykořisťovali.

Po první světové válce se počítalo v naší zemi, že právě sociální demokracie se jako politická strana ujme obhajoby zájmu pracujících. Opak byl pravdou. Sociální demokracie ukázala, že není revoluční a že podléhá domácí rodící se buržoazii. Oportunismus začal ve straně převládat. To vedlo uvnitř strany k rozkolu a 14.-16. května 1921 se od strany oddělilo revoluční dělnické křídlo a vznikla po vzoru bolševiků v Rusku Komunistická strana Československa (KSČ), strana nového typu. Kritéria revoluční strany nového typu byla vyjádřena v jednadvaceti podmínkách pro vstup do Komunistické internacionály.

Tyto podmínky se staly východiskem dalšího revolučního vývoje v Československu, které nově rodící se KSČ přijala překonáním oportunismu uvnitř strany a nastolením bolševické strany. Završení bylo dokončeno až na historickém V. sjezdu strany ve dnech 18.-23. února 1929, kdy do čela strany byl zvolen Klement Gottwald. K vzniku KSČ v roce 1921 tehdy přispěla i Mostecká generální stávka v prosinci roku 1920, kdy v Mostě, Oslavanech a ve Vrábtech dala buržoazní vláda do dělníků střelit a přišlo tehdy o život 13 dělníků.

Poučení z historie jasně říká, že když KSČ byla revoluční, měla jasnou a srozumitelnou politiku, řídila se učením marxismu a leninismu, stála pevně na třídních pozicích, měla vždy velkou důvěru a podporu většiny pracujících, pak dosahovala těch největších úspěchů. Tyto velké úspěchy a velkou důvěru u pracujících si strana získala v době hospodářské krize ve třicátých letech minulého století a především pak ve druhé světové válce, kdy komunisté se jako první postavili proti fašismu a vytvořili **Jednotnou frontu v boji proti fašismu**.

Aktivně se podíleli v boji za svobodu, nejen u nás, ale i v jiných zemích Evropy. Celkem tehdy padlo v naší zemi hrdinnou smrtí 25 tisíc komunistů, abychom my mohli dnes žít. Nikdy nepomejme na naše národní hrdiny, nepodpíšeme, aby jejich jména byla zapomenuta a někdy i zesměšňována pitomci nebo novodobými zrádci a kolaboranty typu pana Daniela Hermana.

Dovolte mi, abych alespoň vzpomněl dvě jména, dvě jména komunistů, a to: **Václava Maříka**, spolupracovníka Klementa Gottwalda, Jana Žiky, Emila Axmana, Oskara Nešpora a dalších, funkcionáře KI v SSSR, člena I. ilegálního ÚV KSČ a posledního na svobodě zjištěného člena II. ilegálního ÚV KSČ, který v heydrichiádě v červenci roku 1942 při zatýkání gestapem volil smrt vlastní rukou a tajností konspirace a ilegální prá-

ce si vzal sebou na věčnost. Je nám ctí, že jeho syn Jiří Mařík, který jako malé dítě zažil věznění, které mu připravili fašisté, je dnes přítomen a je členem našeho vedení KSČ. S Karlem Boučkem má největší zásluhu na vydávání naší JISKRY. Patří jim velký dík.

Druhým je Čechoslovák **Ján Čmelík**, za druhé světové války byl jako ilegální

Účastníci rozšířeného slavnostního zasedání Předsednictva ÚV KSČ 26. května 2016

pracovník Komunistické strany Jugoslávie a organizátor partyzánského hnutí v Jugoslávii po boku Jozefa Broze Tita. Němci J. Čmelíka po zatčení půl roku mučili, týrali a 12. května 1942 popravili v Srbsku ve Sremské Mitrovici. Nikdy nic nevyzradil, zachoval se jako opravdový komunist, hrdina. Tam bojoval v daleké zemi i za Československo a stal se hrdinou Jugoslávie. 25. října 1943 jako první zahraniční bojovník dostal in memoriam titul „Národní hrdina Jugoslávie“. Právem jsou na něj hrdí jeho žijící příbuzní u nás a na Slovensku, kteří aktivně naši obnovenou KSČ podporují. Jim patří dnes také velký dík.

Uvedl jsem jak příklad z historie dva soudruhy, komunisty, kteří v dnešní době by nám měli být příkladem k zamyšlení. Nikdy na jejich jména a činy nesmíme zapomenout! Oni měli na prvním místě velké morální hodnoty člověka, komunisty. V nedávné minulosti a v dnešní době řada „soudruhů“ dává vlastní ambice a velké výplaty na místo první.

Během druhé světové války v zahraničí tehdejší vedení KSČ v čele s Klementem Gottwaldem vypracovalo, iniciovalo a dohodlo s ostatními politickými stranami, jak bude vypadat poválečné politické a hospodářské uspořádání Československa. Prezident dr. Edvard Beneš po osvobození naší země od fašismu slavnou Rudou armádou v roce 1945 podepsal znárodnění, vznikla lidová demokracie, byl vypracován a schválen Košický vládní program, který otevřel cestu k socialismu v naší Československé republice, zahájil se dvouletý hospodářský plán pod názvem „Dvouletka“, která dosáhla mimořádného úspěchu při obnově poválečného hospodářství. Završením pak bylo vítězství pracujících lidu v Únoru 1948 a zahájení generální linie výstavby socialismu, kterou navrhl a schválil historický IX. sjezd KSČ, který se konal 25.-29. května 1949 v Praze. V té době bylo nezbytné řešit nedostatek pracovních sil po oprávněném odsunu 2,5 milionu sudetských Němců. Rozhodnutím tří velmocí Anglie, USA a SSSR se za podporu a přihlášení se ve třicátých letech k Hitlerovi, za rozbití Československa v letech 1938 a 1939, za zločiny spáchané v době fašismu zejména na našich občanech, byli odsunuti do Německa.

Tehdy se velmi rychle podařilo tuto početnou pracovní sílu nahradit přeorganizováním pracovních sil v naší zemi. V té době bylo nezbytné provést měnovou reformu v květnu 1953, kdy velké množství peněz si nahromadili a nakařtili do štrozoků smelínářů, zlodějové a maloměšťáci, a tím byla ohrožena naše měna. Začala socializace zemědělství. Poválečná obnova především hospodářství se úspěšně dařila a životní

úroveň rychle šla nahoru. Docházelo k velkým snížením maloobchodních cen, životní úroveň rostla u nás nejrychleji ve východním bloku. Bylo odstraněno vykořisťování člověka člověkem. Každý měl právo na práci, a to bylo uzákoněno v Ústavě ČSR, zdravotnictví a školství se začalo dostávat na vysokou světovou úroveň a bylo zdarma. Co by-

lo dosaženo a co se dnes záměrně zapírá, bylo vysoké pracovní nadšení pracujících lidu.

V závodech se začalo soutěžit o zvýšení produktivity práce, vzniklo mnoho pracovních vzorů tzv. úderníků, a nebyli to jen komunisté, ale mnozí byli bezpartijní. Naše země byla donucena Západem čelit mimořádnými nepřijemnými opatřeními, embargům a jiným sankcím, s kterými přišla v roce 1949 Anglie, USA a Západ, země, které se nesměřily s rozvojem socialismu po druhé světové válce. KSČ tomu přesto úspěšně čelila, dosahovala stále velkých úspěchů za bratrské spolupráce se SSSR a ostatními socialistickými zeměmi. RVHP ustanovená v lednu 1949 nabývala vážnosti ve světě.

Obrana a bezpečnost naší země byla dostatečně vojensky ochráněna tehdejší **Varšavskou smlouvou**, která byla založena v květnu 1955 a stala se i záštitou míru v celém světě.

První vážná situace v KSČ a ve společnosti nastala v roce 1968. Byla jako nebezpečný rakovinový nádor. Bylo to tehdy od vzniku KSČ nejhorší období a žel dodneška, s bujícími metastázami. Tehdy uchopili moc **uvnitř strany oportunisté a revizionisté a pod heslem „Socialismus s lidskou tvář“** vlastně nastartovali postupný rozvrát socialismu, návrat naší maloburžoazie u nás k moci s cílem přenosu do dalších socialistických zemí s přímou režií Západu, především USA. Aktivní byli především lidé, kteří se nemohli dočkat vysokých postů, stejně tak jako tomu bylo později v roce 1989. Včas tomu tehdy zabránilo cestou vojenského zásahu pět zemí Varšavské smlouvy.

Pochopitelně to přineslo mnoho vážných problémů. KSČ se dostala do velké krize. V naší zemi pak vznikla silná skupina tzv. osmašedesátníků a po prověrkách bylo vyloučeno nebo vyškrtáno z KSČ celkem na půl milionu členů KSČ. Mnozí, jak víme, zatrpkli, zanevřeli, někteří se pak začali angažovat mezi disidenty, kteří měli velkou podporu Západu. Mnoho lidí v té době emigrovalo. Strana měla před sebou nelehký úkol a nové vedení strany, které v dubnu 1969 bylo zvoleno v čele se s. Gustávem Husákem, tuto krizi vyřešilo a přijatý normalizační proces nastolil v naší zemi pak klid a pořádek. V krátkém čase se dostavily velké celospolečenské úspěchy. Naše země ve světě se stala opět důvěryhodnou a respektovanou. KSČ vydala **Poučení z krizového vývoje**, stabilizovala se činnost strany a její jednoty. Obnovila se důvěra k naší straně na poli mezinárodního komunistického a dělnického hnutí.

Tehdy jsme vůbec netušili, že to nejhorší máme teprve před sebou, že nás čer-

ká velká zrada a likvidace všeho, o co poctiví komunisté od roku 1921 usilovali, za co bojovali a i pokládali vlastní životy, co vybudovali s našimi pracujícími a občany. Že se zlikviduje a zanikne celá socialistická soustava včetně SSSR. To vše se zrodilo po změně vedení v KSSS koncem osmdesátých let minulého století, jak jsem se již zmínil v úvodu.

Perestrojka přinesla destrukci celé socialistické soustavy, otevřela s pomocí mezinárodní zrady cestu k likvidaci socialismu v evropských zemích a především v SSSR, v zemi, kde před sto lety se otevřela cesta k socialismu. My dnes musíme hluboce smeknout před komunisty a lidem zemí, které této zradě a ohromnému tlaku především ze strany USA a Západu odolali, nepodlehli a uhlájili ve svých zemích socialismus. Jsou to naši soudruzi, přátelé z KILDR, Kuby, Vietnamu a Číny. Jsem nesmírně rád, že jsou dnes zde s námi, že v nich máme velkou podporu.

Jak jsem již uvedl, Mimořádný sjezd KSČ v prosinci 1989 ovládli samozvaní, lidé z tzv. Demokratického fóra komunistů, které vzniklo koncem osmdesátých let minulého století. Po rozdělení Československa 1. ledna 1993 Komunistická strana Československa zanikla a jako **nástupnická strana po KSČ vznikla Komunistická strana Čech a Moravy, která opustila marxisticko-leninské principy a proletářský internacionalismus, převedla si majetek strany pro své účely, převzala velkou disciplinovanou členskou základnu**. Začalo tehdy nejhorší období pro KSČ od jejího vzniku. Nové vedení KSČM v čele s Jiřím Svobodou mělo snahu z názvu KSČM vypustit název komunistická, ale to tehdy členská základna našťásti nedovolila. Tehdy nás bylo 39 komunistů, byl jsem jeden z nich, kteří v čele se soudruhem Miroslavem Štěpánem uvnitř KSČM vytvořili „Platformu za socialismus“. Soudruha Miroslava Štěpána, Jaromíra Obziny, Václava Papeže a další za tuto aktivitu z KSČM vyloučili. Někteří další sami odešli z KSČM. Tito soudruzi založili v roce 1993 Lidovou unii národní a sociální záchrany (LUNSZ) v České republice, ale i na Slovensku. Stal jsem se tehdy jejím prvním mluvčím, předsedou byl zvolen Mirek Štěpán. Zakladateli byli mj. Jiří Vábr, Vladimír Remek, Zora Erbanová, Mirka Kunštátová, Jiří Boháč, Břetislav Chvála a i bezpartijní, např. manželé Čtvrtečkové z Brna.

Nová kapitola KSČ začala obnovou KSČ v roce 1995 a na jejím obnovení má největší zásluhu s. Miroslav Štěpán, straně vrátil marxisticko-leninský charakter a proletářský internacionalismus. Jejimi členy zůstáváme my, komunisté, pokračovatelé revoluční strany nového typu, která vznikla před 95 lety. Vzpomeňme těch, kteří tehdy při obnovení KSČ prokázali velkou statečnost a odvahu. Nelze vzpomenout všechny, ale vzpomenu alespoň ty, kteří byli u obnovy od začátku, kdy nevěděli, jak je nový zločinecký režim postihne. Byli to Miroslav Štěpán, Václav Landa, Rudolf Volný, František Smolík – interbrigadista ze Španělska, Láda Daněk, Drahomír Kaňok, Jiří Boháč, Mirek Votava, Václav Papež, Jarda Pokorný, Otto Liška, Tárána Makstantová, Mirek Gabaj, Ivo Havlík, Jenda Kolář, Věra Hollerová, Jan Baránek, Jiří Makovec, Václav Palonci, Břetislav Chvála, Josef Petera, Vlastík Neubauer, Jaroslav Kohout, Jiří Matějka, Bohumil Vejmelka, Jiří Mařík, Josef Moravec, Petr Houdek, Václav Říha, Josef Valenta, Jaroslav Marek, Karel Košťál, Čenda Janda, Vladimír Fraj, Vlasta Dvořáková, Marie Brunerová, Josef Sedláček, Marie Šálková, Jarmila Tutková, Jiří Dufek, Václav Brož, Jiří Jarka, Karel Bouček, Rudolf Tesař, soudruh Kasal, Miroslav Zuntých, Miroslava Poupová, Stanislav Sucharda, Vlastimil Čejka, Petr Dodek, Milan Jelen, Milan Kúdela, Jan Bartoš, Jiří Dostál a další.

Vloni jsme si připomněli 20. výročí vzniku naší obnovené KSČ, podrobně

jsme zhodnotili její vznik a další činnost, její současné poslání a cíl. Náš program je jasný a vyjádřený heslem: Československo – Práce – Socialismus.

Je několik dní po IX. sjezdu KSČM. Přes dost velké názorové rozdíly na minulost, programy a postoje mezi námi a KSČM si vážím společně s vámi, že na našem dnešním rozšířeném zasedání Předsednictva ÚV KSČ je vlastně poprvé od obnovy KSČ přítomen jeden z hlavních představitelů vedení KSČM s. Petr Šimůnek, první místopředseda KSČM. To už je velký posun ve vzájemných vztazích. Nechci dnes hodnotit činnost KSČM a rozdíly mezi námi. Všichni víme, že v minulosti bylo mezi námi i velké napětí a vládla určitá nevrzavost. Možná, že mezi sebou válčíme více než proti úhlavnímu nepříteli, to je proti dnešním vládcům v této zemi, kteří tuto zem vedou do katastrofy a jsme společně svědky, jak zrádcovsky náš národ zaprodávají Západu a především USA.

Svět je opravdu někde jinde, než byl, musíme řešit úplně nové, složitější věci a situace, které v minulosti nebyly. Nacházíme se možná už na pokraji nové světové války, která vlastně již začala. Nemáme dnes Marxe, Engelse, Lenina, Stalina a našeho Gottwalda. SSSR a Komunistická internacionála neexistují. Mezinárodní komunistické a dělnické hnutí je rozložené a nejednotné, de facto taky neexistuje. To nás musí vést ke společnému stolu, k nové jednotě a k sjednocení. Jiná cesta, soudruzi, není. Začneme co nejrychleji, než bude pozdě! KSČM se musí vrátit na pozice marxismu-leninismu a znovu se opřít o „Manifest komunistické strany“ jako o základ pro činnost revoluční strany, jakou byla KSČ od počátku svého vzniku. Nutné je, aby KSČM přehodnotila Mimořádný sjezd a zbavila se lidí, kteří této straně škodí, kteří si z ní udělali výdělečnou firmu, džob se slušnou výplatou pro sebe. Jedině tak bude zase důvěryhodná, přitažlivá a občané si jí začnou zase vážit a půjdou za ní. Nebude-li tomu tak, bude vždy jen stínem sociální demokracie, který povede k jejímu postupnému zániku.

Soudruzi, soudružky a přátelé. Vám, kteří jste zde, kteří více než dvě desítky let ve volném čase, bez finančního ohodnocení dobrovolně pracujete poctivě pro KSČ, pro tuto zem, která má velkou historickou minulost jako země Karla IV., Jana Husa, Jana Žižky, Palackého, Nerudy, Jiráska, Tyla, Čelakovského a dalších, země, která nikdy neměla kolonie, nikoho neokupovala, a v nedávné minulosti v době socialismu napomáhala mnoha pokrokovým zemím světa, vám je třeba velmi poděkovat za vaši statečnost, odvahu za to, že jste nezradili sebe a věc komunismu. Patří vám velký dík a je mi ctí, že s vámi mohu pracovat a usilovat o svět spravedlivější pro většinu poctivých lidí. Společně s vámi se těším, že je zde s námi soudruh Miloš Jakeš, který zůstal svým, zásadovým, bezvýhradným komunistou, internacionálistou. Přejí mu hlavně hodně zdraví a stálou obdivuhodnou fyzickou a duševní svěžest. Považujeme si všichni za velkou čest, že nás spojil v boji za věc socialismu náš nezapomenutelný Mirek Štěpán, který nás mnohdy naučil, v taktice a strategii, jak bojovat v dnešní době za věc socialismu, aby 21. století se stalo stoletím socialismu! Čest jeho věčné památce!

Řecký filozof Platon, zakladatel objektivního idealismu, 320 let před novým letopočtem napsal: Žijeme ve zvláštních časech, kdy mladí i staří jsou vzdělávání ve lži a ten, kdo se odváží říkat pravdu, je nazýván šilencem a bláznem! Budme tedy „šilenci a blázny“, aby příští generace znaly skutečnou pravdu o revoluční historii KSČ, která vznikla před 95 lety. Nenechme přepisovat dějiny naší země zrádci, kolaboranty a opravdovými šilenci a blázny! Čest práci!

39. pražská politicko-teoretická konference u příležitosti 95. výročí vzniku KSČ v roce 1921

Dne 16. dubna 2016 se v Praze konala 39. pražská politicko-teoretická konference u příležitosti 95. výročí vzniku KSČ v roce 1921. Konference proběhla na zadané téma Tradice – zdroje – poučení a inspirace.

Za Komunistickou stranu Československa vystoupil v diskusi statutární zástupce generálního tajemníka ÚV KSČ s. Jozef Servista.

Soudružky a soudruzi, to, co je na programu jednání konferencí, jsou témata možná na týdenní konferenci a nikoliv na vymezený časový úsek. Dovolte mi vyjádřit jménem KSČ názor na některé otázky plynoucí z dnešního úvodního slova soudruha Horáka, předešlých tezí k referátu a možná i v reakci na diskusi. Jsem v pozici, kdy budu hovořit na adresu KSČM. Nechci, aby moje vystoupení bylo posuzováno jako kritika všeho a všech v KSČM, kteří nemají „zásluhu“ na tom, že vedení strany organizuje život a její činnost tak, že je to v rozporu s míněním většiny řadových členů a marxisticko-leninskými principy. Prošim proto o pochopení. Nejde o kritiku za každou cenu, ale o názor člověka, který dnes a denně nemá problém s komunikací značného počtu kamarádů a známých právě z této strany. Vycházíme velice dobře, v mnoha otázkách se shodneme, například v tom, že vedení opustilo marxistickou linii.

Po vzniku Československa v roce 1918 se předpokládalo, že to bude právě sociální demokracie, která se jako nejsilnější politická strana ujme pozice při obhajování zájmů pracujících. Jak se ukázalo, její vedení už nebylo revoluční a podléhalo buržoazii.

Rozpory uvnitř strany vyvrcholily tím, že na 16. 5. 1921 její levicová část svolala sjezd, který schválil ustavení revoluční komunistické strany, jejíž 95. výročí budeme v květnu vzpomínat. Doufám, že si KSČM vzpomene při konání svého IX. sjezdu 14. a 15. května t.r., že cíl, který si tehdy strana vytýčila, byl boj proti oportunistu a reformismu a boj za práva pracujících. To byl a je jeden z bodů poučení pro naši stranickou činnost.

Jedním z dalších zdrojů poučení je starost strany o zabezpečení obrany země. Strana po VII. kongresu Komunistické internacionály v roce 1936 na svém VII. sjezdu usilovala o vytvoření jednotné fronty proti fašismu. Jak vidíme, bylo to právě v době ohrožení republiky v letech 1936 až 1938, v tom byla její síla, že se nebála prosazovat tuto otázku mezi lidí a širokou veřejností. Ukázala se předvídatelstvem strany. Přesto však v boji proti fašismu položilo 25 000 komunistů svoje životy.

Další z tradic a zdrojů inspirace strany je otázka dotýkající se symbolů strany. Ty také svědčí o tom, jak se dokáže strana hlásit k marxismu, k třídnímu pojetí svojí politiky a obhajování komunistických zásad. Nebyli jsme to my v KSČ, kdo jsme „odhodili“ stranické a komunistické symboly. My jsme se ihned na sjezdu obnovy strany otevřeně přihlásili k historickým symbolům práce a sepeřtí dělníků, rolníků a inteligence v jejich zápasu za osvobození práce, za důstojnost a jistoty pro život občanů. My jsme sjezd obnovy KSČ konali pod praporem internacionálního a rudým praporem s pěticípou hvězdou se srpem a kladivem, s portrétem našeho velikého vůdce soudruha Klementa Gottwalda.

My jsme už tehdy, soudružky a soudruzi, takto koncipovali náš základní třídní přístup k socialismu. Program obnovy socialismu jsme schválili již v roce dva tisíce pod názvem Československo – práce – socialismus, který obhajujeme a dále hodláme rozvíjet. Jde nám o skutečný socialismus bez jakýchkoliv přívlastků. V historii strany jsme byli svědky toho, jak umně dokázala strana získávat pro svoji politiku občany. Chci říci, že po posledních volbách jsme byli kritizováni za to, že „krademe“ hlasy voličů vaší straně. Musím však jménem KSČ konstatovat, že existence naší strany se postupně již dostala do povědomí nejen občanů doma, ale máme svoji odezvu i v zahraničí přes bariéry informační a dezinformační kampaně zleva i zprava.

Musím konstatovat, že také v těchto volbách budeme znovu kritizováni za „kradení“ hlasů voličů ve prospěch naší strany, neboť nemůžeme za to, že když se uzavře do-

hoda o společném postupu v těchto volbách, tak předseda nejsilnější komunistické strany (uvádím to proto, že zde již existují čtyři komunistické strany a dvě mládežnické organizace, které mají ve svých názvech také komunistický), nedokáže dodržet vzájemnou úmluvu o společném postupu.

Při této příležitosti dovoluji, abych si vypůjčil výňatek z článku soudruhů Miroslava Kaviji a Jiřího Bulka, kteří v Dialogu 323/2016 mimo jiné ve stati *Současný stav komunistického hnutí* píše: „Existuje několik stran a organizací, které nesou ve svém názvu komunistický název... Je třeba zdůraznit, že nejsilnější pozice ve společnosti si drží KSČM. Konkrétní vzájemná spolupráce na úrovni vedení těchto subjektů v podstatě neexistuje... Očekávali bychom, že právě KSČM bude iniciátorem a hegemonem vzájemné spolupráce a společného postupu v konkrétních akcích. Bohužel tomu tak není! ...Rozhodující podíl na neutěšeném stavu KSČM na jejím sblížení s myšlenkami sociální demokracie, s nárůstem pasivity a snahami o nekonfliktní politiku, kdy strana ztrácí svůj komunistický charakter, nese její vedení.“ Konec citované části uváděných soudruhů.

Tento výňatek jsem si vypůjčil proto, abych potvrdil to, o čem jsem hovořil: o společném postupu při volbách. Nelze nedodržovat společné dohody. Takový stav potom vede pouze k nedůvěrnosti mezi partnery.

Kladu tedy, soudružky a soudruzi, otázku? Vycházíme z tradic strany a poučení o chybách, které dříve byly anebo jsme stále nepoučitelni? Domnívám se, že neakceptujeme v činnosti komunistických stran a hnutí zdroj nám velice blízký, jako bylo „Poučení z krizového vývoje ve straně a společnosti po XIII. sjezdu KSČ“. Hledáme v tomto a dalších dokumentech zdroje inspirace a odstraňování zbytečných chyb pro činnost komunistů? Zatím se ukazuje, že tomu tak není.

To mě vede k tomu, abych položil otázku: Z jaké tradice a zdroje poučení a inspirace vycházela KSČM, když se ustanovila ihned po kontrarevolučním převratu? Když opustila název strany, její symboly a odmítla minulost strany? Proč se vzdala třídního boje, který nezmizel a trvá, proletářského internacionalismu a dalších principů, které komunistickou stranu charakterizují. V jakém přístupu hledá úspěchy a sílu pro budoucnost? Může mi to někdo vysvětlit?

A my dnes tady se hlásíme k devadesátému pátému výročí jejího vzniku. Je to jenom platonická připomínka, anebo je to myšleno skutečně pravdivě? Já věřím tomu, že dnes se tady scházejí komunisté, kteří se s hrdostí hlásí k celému procesu budování socialismu pod vedením bývalé KSČ.

Jaké poučení si bereme z boje KSČ proti fašismu, vytvoření jednotné fronty boje proti této „hnědé nemoci“? Toto nebezpečí nelze podceňovat. Jediné společné úsilí může přinést úspěch.

Soudružky a soudruzi, nelze opominout otázku Mimořádného sjezdu. Také tento bod by neměl být přehlédnut při učení se z chyb v práci strany a při inspiraci pro další život. Musím konstatovat, že KSČM se do dnešní doby nedokázala oprostít od jeho kontrarevolučních závěrů a jeho konání v prosinci 1989 vůbec. Proč se nepřihlásíme k tomu, že její vyznačení jako „zářný“ příklad zrady také tehdy tzv. komunistů, kteří ho organizovali a dosáhli toho, že vyloučili ze strany takové komunisty jako soudruha Jakeše, Štěpána a další. To nesvědčí o tom, že tato strana má dostatek odvahy rozjet se s takovýmto protistraničtým vyústěním. Hlásíte se k tradici, najdete odvalu a sílu komunistů od základních organizací až po centrum. Dokažte, že chceme změnu, chceme orientaci na platformu marxismu-leninismu a nikoliv sociáldemokratismu. Že taková platforma existuje, dokazují PTPK včetně té dnešní.

Naše strana se plně distancovala a odsoudila konání a přijaté závěry tohoto sjezdu zrady. A prohlásila sjezd za neplatný. Zrádci Adamcové, Mohorítové a jiní přivedli stranu tam, kde dneska je. Udělejte tento krok a rozejděte se nejen s kladenským, ale zejména s tímto Mimořádným sjezdem.

KSČ vyzvala nejen KSČM, ale všechna levicová hnutí a strany k obráně republiky. Tím chci říci, že jsoucne poučení, navazujeme na tradici vytvoření jednotné fronty boje proti nastupující fašizaci nejen naší společností, ale i v různých místech světa, abychom společnými silami nejen doma, ale i ve světě obnovili Komunistickou internacionálu. Spojme své síly v tomto boji i v boji proti globálnímu kapitalismu a nastupující fašizaci.

Nehodlám vstupovat do vnitřních věcí KSČM. Ale evokují mě jak dnešní myšlenky referátu a zejména velice kritická vystoupení diskutujících, kteří poukazují na to, že i když kritizujeme vedení, nevíme si jakoby rady jak provést radikální kadrové změny ve své straně, které by do ní vnesly nového komunistického „ducha“, zvýšily její revolučnost a při hlasování poslanců by ti neutekli z jednacího sálu, ale ukázali komunistickou kuráž tím, že by projevíli svůj nesouhlas s projednávanými věcmi přímo v sále.

Podle mého názoru nelze „kupčit“ s něčím, jak se nám hodí, ale určíme jej měl být hlas těch, kteří je na tato místa dostali. Takové byly zásadové postupy komunistů v parlamentu za dob, kdy stranu vedl soudruh Klement Gottwald.

Nestáli by zato, kdyby si komunističtí poslanci vzali něco z těchto tradic strany?

Život nám potvrdil a dal za pravdu, že všechny politické strany v České republice s výjimkou naší jsou poplatné listopadové iluzi, mají svůj politický akční tomu odpovídající rádius. Nic se nezměnilo však na tom, abychom nemohli dnes s hrdostí říci, že naše strana žije, překonává nelehká období (zejména po smrti soudruha Štěpána) a že pracuje a navazuje kontakty i se zahraničím.

Jak život ukazuje, předpovědi oportunistů, revizionistů a různých prognostiků o perspektivách KSČ se nenaplnily. Celý dosavadní vývoj prokázal, že 22. duben 1995 byl a je důležitou událostí nejen v KSČ, jejíž devadesát páté výročí si připomínáme nejen dnes, ale budeme si ho připomínat v květnu – a vy ho jistě vzpomene 14. a 15. května, kdy se koná váš IX. sjezd. Jistě vím, že si toto výročí nebudeme jenom připomínat, ale především aktualizovat zkušenosti KSČ pro budoucí činnost. Naskytá se příležitost, abychom se znovu a opět zamýšleli nad tím, co nám soudruzi z minulosti odkázali v tradici – poučení a inspiraci pro dnešek.

Soudružky a soudruzi, jedním ze zdrojů poučení a inspirace je, že musí narůst naše síla nejen doma, ale i v mezinárodním měřítku. Mám na mysli sílu komunistů obecně. Vždyť spojením sil můžeme lépe bojovat nejen proti buržoazii, ale také proti sociáldemokratismu. Nelze přece dále přehlížet to, že místo „ofenzivního útoku“ je snaha kapitalismus pouze vylepšovat a přehlížet neustálé zblácnění, ponížení a demoralizování naší země. O čem jiném svědčí také dokument, který se snaží vedení KSČM vehementně prosadit také do sjezdových dokumentů. Jeho obsah velice perfektně objasňuje stanovisko vašeho Mloku. Osud dokumentu Socialismus pro jedenadvacáté století leží plně ve vašich rukách, lépe řečeno v rukách delegátů IX. sjezdu.

Z poučení strany nám vyplývá, že zvratu lze dosáhnout společným postupem, účinnou spoluprací. A tak jak život ukázal, hlavní pro nás je realizovat program změny kapitalistického systému za socialismus.

Čest práci a děkuji za pozornost.

PROHLÁŠENÍ

Krajský výbor Komunistické strany Československa v Moravskoslezském kraji se zcela staví za oprávněné požadavky horníků, ale i koksářů a hutníků ve všech jejich nárocích.

Komunistická strana Československa (KSČ) zastává stanovisko, že veškeré zdroje nerostných surovin, tedy včetně uhlí, jsou národním bohatstvím České republiky, a tedy vlastnictvím lidu této země. Proto jeho těžba musí být ve vlastnictví státu.

Zestátnění celého komplexu OKD, včetně všeho jeho bývalého bytového fondu, nemovitého a movitého majetku a jejich součástí, o kterých hornická veřejnost ani občané nebyli informováni, je prvotním řešením.

Byli to komunisté, kteří i přes veškeré umlčování poukazovali od roku 1990 nejen na závažnou nebezpečnost útlumu těžby, ale též na následnou „divokou“ likvidaci ostravské a petřvaldské části OKD. Obdobným, a zdůrazňujeme, daleko tvrdším způsobem je připravována, a dokonce hrozí likvidace zbytku OKD v oblasti Karvinska, Frýdku-Místku a již vyhloubených jam v oblasti Frenštátu pod Radhoštěm. Privatizace OKD ve všech jeho složkách proběhla bez toho, že by byly zvažovány její důsledky. Tak se stalo, že od té doby bylo zlikvidováno a vytunelováno téměř vše, co bylo vybudováno především za socialismu. Poslední zbytky majetku OKD, protože nepřinášejí vlastníkům nekontrolovatelné zisky, mají být zlikvidovány. Tato likvidace připraví většinu horníků o úzce specializovanou práci a nutně se dotkne dalších činností s hornictvím spojených. To se týká především koksárství, hutnictví, strojírenství a dalších oborů.

KSČ v Moravskoslezském kraji zastává názor, že je nutné zachovat těžbu uhlí v té části revíru, kde se těží kvalitní koksovateľné uhlí. Především pak dolů Paskov, Staříč a karvinské části přiléhající k hranicím Polska. Zdůrazňujeme, že úplné zastavení těžby by mělo za následek nejen ztrátu pracovních míst horníků a zaměstnanců OKD, ale i na ně navazujících oborů. Celkové škody pak budou nevyčíslitelné. Morální škody pak pocítí několik generací.

KSČ je toho názoru, že vlastníci OKD by měli nést odpovědnost za škody, které zřejmě byly nehospodárným řízením způsobeny. I to pak má za následek podceňování bezpečnosti práce, která musí být při důlních činnostech proždává.

Z Prohlášení KSČ tedy vyplývá, že zamýšlené insolventní řízení není proto zcela vhodný způsob řešení problémů s tím souvisejících.

JUDr. Zdeněk Hájek
vedoucí tajemník KV KSČ
Moravskoslezského kraje
Ostrava 5. května 2016

K průniku revizionismu

Revizionismus je označení pro směr v revolučním dělnickém hnutí, který pod záminkou zlepšení, dalšího rozvíjení či obnovy marxismu rozvíjí celý systém revize jeho teoretických základů, snaha nahradit marxismus buržoazní teorií. Politické názory revizionistů vycházejí z toho, že buržoazní stát již není orgánem buržoazního panství, nýbrž je třídně neutrální. Rozvoj buržoazní demokracie a boj o většinu v buržoazním parlamentu je označován za hlavní politický úkol dělnického hnutí. Sociálním základem revizionismu je, že s urychlováním procesů kapitalistické imperiální koncentrace cílí buržoazie k tomu, aby ovládla politické myšlení námezdně pracujících, že buržoazní společnost je sociálněpoliticky bezalternativní.

Rozpad socialistického evropského tábora, jehož součástí byl listopad 1989 v socialistickém Československu, přinesl obnovení panství kapitalistické buržoazie, která se měla čile k světlu. Reakčně naladění maloměštáci, a také politicky nezralí občané vítali antisocialistický převrat zvoněním klíče na pražském Václavském náměstí i jinde.

Již tehdy se socialistická společnost rozdělila na dvě skupiny, a to na tu, která se rychle chápala moci, a na většinou druhou, která se nechala pasivně nést proudem pro ní nečekaných změn, které jí měly přinést, jak se domnívala, užitek.

Listopad 1989 v Československu nebyl jen domácí záležitostí ani důsledkem slabosti socialistického státu, ale byl zavinen zkázou vlajkové lodi evropského socialistického tábora Sovětského svazu, jehož kormidla se zmocnil po Stalinově smrti podlý Nikita Chruščov, za neschopnosti vedoucích sovětských kádru tomu zabránit. Přesto, že imperialistický buržoazní Západ tvrdí, že vyhrál nad evropským socialistickým táborem studenou válku, zahájenou USA v roce 1947, není to pravda. Po Stalinově smrti v roce 1953 se výrazně projevil důsledek ohromných ztrát na životech sovětských občanů v boji s genocidním německým fašismem. Sovětský svaz přišel o miliony marxistů-leninoců, jejichž bolševická pevnost měla nesmírný význam při obnově válkou zničené země. Dopředu se dostávali lidé, kteří nejen nedokázali pokračovat stalinskou cestou, ale nastartovali vývoj vrcholící nakonec známými figurami Gorbačovem a Jelcinem, kteří máli sovětský lid řečmi o pokračování socialismu, ač ve skutečnosti socialismus sabotovali.

Nemohlo to skončit jinak, než se stalo. Do čela již ne socialistické ruské velmoci nastoupil Putin, který dostal do vlnku rozvrácený stát, čelící snaze kapita-

listického Západu se jej zmocnit, vyřadit jeho veliké přírodní bohatství, podřídit jej kamarile amerických oligarchů, přivést do nevýznamnosti. Nynější Ruská federace, překonala hlavní obtíže způsobené rozvrácením sovětského státu Chruščovem, brežněvovskou dynastií, Gorbačovem a katem socialistického státu Jelcinem. Přes ohromné ztráty způsobené předchozím vývojem, úspěšně čelí zběsilým atakům kapitalistického Západu, maří světovládné choutky oligarchických Spojených států.

Západní kapitalistický svět zorganizovaný pod kuratelou USA do útočného NATO a lokajské Evropské unie však nemá dostatečně velkou tlamu, aby Ruskou federaci pozřel. Ale to nesnižuje jeho nebezpečnost! Nelze si o něm dělat nějaké iluze! Mediální válka proti Rusku nepolevuje! Protiruské nesmyslné sankce pokračují.

Co vlastně způsobilo tuto situaci, která ohrožuje světový mír? Těch příčin je jistě mnoho. Avšak je zřejmé, že výrazné místo v nástupu dnešních časů zaujímá Stalinova smrt, umožňující spolu s tím spojeným ideologickým oslabením KSSS průniku revizionismu do KSSS a sovětské společnosti personifikovanou nástupem zrádce jidáše Chruščova do čela sovětského státu a vlastně do čela světového komunistického hnutí.

Pod jeho podlým útokem proti tak zvanému kultu osobnosti dostalo reakční organizovanou podobu. A to trvá. Nejen to. Za dlouhá léta od roku 1956 (XX. sjezd KSSS) revizionistické vnímání stavu nejen bývalých socialistických států, ale celého světa se zahníznilo pod tlakem kapitalistického Západu v ohromných masách námezdně pracujících. Brání jim vidět věci, jaké jsou.

Toto vše je nezbytné vnímat. Spolu s ohromnou migrační krizí, která pode-

Pokračování na str. 4

Znevážení postupimské konference

Český levicový deník Haló noviny přinesl zprávu o Devátém sjezdu KSČM, který se konal v Praze ve dnech 14. a 15. května 2016. Uvedl, že post předsedy KSČM obhájil předseda strany Vojtěch Filip, zvolený na předchozím Osmém sjezdu. Staronový předseda pár slovy připomenul 95. výročí založení KSČ a vítězství KSČ ve volbách v roce 1946. Toto „úsporňé“ vyjádření k historii komunistického hnutí na půdě Československa fakticky vymezilo obsah jeho vystoupení na současnou situaci ve straně a společnosti a ne na posouzení historické kontinuity komunistického hnutí v Československu. A zejména v období od předchozího sjezdu zredukovaného jen na ocenění práce některých vysokých funkcionářů strany.

Dostí patrná absence historické kontinuity není malou vadou na kráse Fi-

lipova projevu. V existenci strany, která se označuje za komunistickou, tato problematika chyběla. K historii komunistického hnutí je třeba se stále vracet, zejména nyní, kdy nejrůznější přepisovači dějin Československa nenarážejí na oprávněný odpor dokonce na úrovni vlády České republiky.

Na potvoru redakce Haló novin ve stejném čísle (16. 5. 2016) otiskla zprávu: **Posselt: Zažili jsme historický moment**, ve kterém plný nadšení sděloval, že došlo k historickému průlomlu ve prospěch sudetských Němců. Otištění článku v Haló novinách fakticky vytvořilo nedůstojný politický kolorit ke zprávě proběhlé Devátým sjezdem KSČM. Věc je historicky i politicky natolik vážná, že je na místě aspoň část článku citovat:

„Ministr kultury Daniel Herman včera jako vůbec první člen české

vlády vystoupil na sudetoněmeckém sjezdu v Norimberku. Projev přednesl německy a sudetské Němce oslovil „milí krajané“. Ti aplaudovali. Bernd Posselt, šéf Sudetoněmeckého krajanského sdružení (SL), byl přítomností českého ministra nadšen. „To, co jsme zažili, byl historický moment,“ řekl Posselt po Hermanově projevu. Liboval si, že ministr kultury přišel na sudetoněmecký sjezd jako oficiální zástupce české vlády. Podle Posselta Hermanova přítomnost na sjezdu znamená, že česká vláda odmítá princip kolektivní viny uplatněný při poválečném odsunu německojazyčné menšiny. Proto to, co bylo dnes řečeno, má mimořádný význam. Bylo to jasné odmítnutí nejen vyhnání, ale i principu kolektivní viny, který zamořil dvacáté století,“ uvedl Posselt.

K dějinnému poučení

Marxisté-leninovci jsou lidé, kteří se ztotožňují s Leninovým názorem, že „Marxovo učení je všemocné, poněvadž je správné. Je úplně a harmonické, dává lidem ucelený světový názor, nesmiřitelný vůči jakémukoli pověře, vůči jakémkoli reakci, vůči jakékoli obhajobě měšťáckého útisku.“

Druhou skupinou jsou lidé, kteří mají jiné názory, ať již z neznalosti marxismu-leninismu či třídně politicky nedozrálí k jeho pochopení a pak vylození nepřátel marxismu (marxismu-leninismu) včetně maloměšťáckých nevědomců, a prostých hňupů. Avšak marxismus jako ideologie dělnické třídy se za předválečné buržoazní republiky nemohl prosadit. Teprve porážka nacistického Německa socialistickým Sovětským svazem umožnila, aby se stal ideologií nastupujícího vítězného proletariátu na půdě Československa.

Stalo se tak Košickým vládním programem, programovým dokumentem první vlády Národní fronty Čechů a Slováků formulující úkoly národní a demokratické revoluce v Československu. Byl vyhlášen na slavnostním zasedání československé vlády a Slovenské národní rady v Košicích 5. dubna 1945. Byl přijat podle návrhu KSČ, ale domácí reakce se s ním smířila jen zdánlivě. Jeho uskutečnění brzdila

a teprve Únor 1948 v podobě mocenské porážky antirevolučních sil Košický vládní program zabezpečil. Jeho úloha byla v začátcích budování československého státu revoluční. Začal řešit problémy staletí trvajících vykořisťovatelských poměrů na půdě Československa. Hluboce zakotvil v historickém vědomí pokrokových československých občanů.

Dějiny KSČ (1961, Praha) vysoce vyzdvihují jeho promyšlenost. „**Košický vládní program byl uceleným programem naší revoluce.** Jeho ustanovení, zaměřené v duchu národním a demokratickým mobilizovalo lidové masy a otevíralo cestu dalšímu vývoji revoluce: probouzení tohoto programu bylo přesvědčivým vítězstvím KSČ, dokladem její teoretické zralosti a pádným důkazem jejího oprávnění stát v čele národního a státního života. Košický vládní program, v němž byly uplatněny leninské poučky o postupu proletariátu v demokratické revoluci vyjadřoval zkušenosti, jež v letech osvobozeneckého boje našeho lidu upevňoval hegemonii dělnické třídy vedené KSČ a její svazek s pracujícími.“

Nevznikl z náhodných a nevýznamných podnětů, ale z desítek let trvajících zápasů dělnické třídy s předválečnou buržoazií, z důkladné analýzy mocenských pozic

buržoazie otrěšených průběhem války, kdy bylo jasné, že československý stát se nemůže a nesmí vrátit do předmnichovských poměrů. Pokrokovým silám bylo zřejmé, že nemůže jít o poválečný vývoj na bázi spolku politických stran, že nový stát nemůže být plodem kompromisního vyjednávání pokrokových sil s buržoazní reakcí, ale musí jít o svazek pokrokových sil na půdě proletariátu, že předválečné buržoazii se nemusí umožnit vliv na formování společenských poměrů za nastupující hegemonie dělnické třídy, jejíž taktiku a strategii bude určovat KSČ.

V bojích pokrokových sil s exponenty historické reakce v československých poměrech to byl nebyvalý jev: svazek dělnické třídy s pokrokovými občany. Národní fronta jako pilíř organizace nových společenských poměrů.

Prioritním cílem tohoto svazku je zvyšování jeho odolnosti vůči buržoazním nájezdům. Existence a třídně politická pevnost svazku pokrokových občanů se hrála před Únorem 1948 a po něm rozhodující roli. Uspořádání společenských poměrů v Československu na principu Národní fronty vedené komunisty se stalo pro buržoazii sápadající se po moci překážkou, kterou nedokázala zdolat!

Daniel Vranský

odchylka od prosovětské československé politiky by byla reakčními silami v zemi vítána.

Pamětníci prvních poválečných roků osvobozeného Československa sovětskou Rudou armádou vzpomínají, že se tehdy vyskytovaly různé iluze, nejen o jeho vnitřním uspořádání, ale také útoky nedorážené buržoazní reakce na Košický vládní program, který dával všem reakčním živlům na vědomí, jakým směrem se bude obnovena republika vyvíjet. Boj pokrokových občanů o jeho realizaci skončil teprve Únorem 1948. Československý reálný socialismus potkal osud všech zemí evropského socialistického tábora v důsledku kolapsu Sovětského svazu způsobeného nepřevdátelnou zradou ideálů socialismu odvozenou z nástupu zlovolného Chruščova, svými důsledky vrcholící zradou perestrojového Gorbáčova a Jelcina. Došlo ke katastrofálnímu selhání subjektivního činitele, nikoli ideologického výkladu socialistického společenství, který je neotřesitelný. Nevyzývá k pokusům o jeho revizi, jak se o to pokoušejí oportunisté a revizionisté a současní renegáti z marxismu-leninismu.

Čas dávno odvál naivní představy z prvních poválečných let, že obnovené poválečné Československo bude mostem mezi kapitalistickým Západem a socialistickým Východem na podkladě údajné originalnosti československého poválečného vývoje. Připomíná, co varovného o socialismu uvedli klasikové marxismu v Manifestu komunistické strany o feudálním socialismu, maloměšťáckém socialismu, o německém aneb „pravém“ socialismu, konzervativním aneb buržoazním kapitalismu, o kriticko-utopistickém socialismu. Poněvadž se současní historikové prvních poválečných let Československa v socialistické komunistické literatuře uvedené v Manifestu komunistické strany najdou, promítají to i do sympatií. K pokusům opráší problematiku „originální“ československé společnosti k socialismu.

Otto Javorský

V projevu Herman (KDU-ČSL) připomenul nacistické zločiny i násilnosti Čechů při poválečném odsunu německy mluvícího obyvatelstva a vyjádřil nad násilnostmi lítost.“

Nemáme v úmyslu se zaplésti do tenat diskusí i názorů sudetských Němců, co se dělo při jejich odsunu z Československa, neboť každá válka přináší utrpení mnoha lidem. Ale v případě druhé světové války jde o to, že na jejím rozpoutání měla podnětující vliv nejen zrada západních demokratických mocností na svém spojenci buržoazním Československu ve prospěch fašistického Německa. Na základě jejich solidarity se sudetskými Němci fanaticky vzývajícími genocidního Adolfa Hitlera, došlo ke zničení ČSR, bez něhož se nemohl odvážit napadnout Sovětský svaz. Oni, sudetoněmečtí fanaticové, nesmí být pod jakoukoli záminkou zbaveni odpovědnosti za nesmírné utrpení milionů lidí. Po skončení války postupimská konference vítězných velmocí USA, Velké Británie a Sovětského svazu se zabývala uspořádáním evropských poměrů a rozhodla o odsunu německých předválečných menšin do Německa z Maďarska, Polska a Československa, neboť byly zdrojem neklidu v Evropě **na principu kolektivní viny** za rozpoutání druhé světové války. Na tomto rozhodnutí uspořádané evropské poměry se osvědčily, takže již přes sedmdesát let žije Evropa v míru, avšak již narušeného intervencí USA, NATO a Evropské unie do občanské války na Ukrajině a mediálně a sankční válkou Západu proti Ruské federaci.

Sudetoněmecky landsmanšaft se činí, co může, aby podryl postupimské uspořádání Evropy. Nejsou bez výsledku, jak ukázal jejich sjezd v Norimberku, kdy jejich podryvné choutky posvětil ministr české vlády Daniel Herman.

Hermanovo vystoupení v Norimberku nelze pokládat jen za projev jeho politické nekompetentnosti jako ojedinelé šlápnutí vedle. V podstatě se ztotožnil s landsmanšafy v otázce **popření nevyvratitelné viny sudetských Němců na válečných jatkách druhé světové války a postavil se tak – jako ministr české vlády – proti výsledkům postupimské konference (červenec, srpen 1945) založené na nezpochybnitelném faktu kolektivní viny německých zfašizovaných menšin v Maďarsku, Polsku a v Československu, nesoucích spolu s hitlerovským Německem vinu za vypuknutí druhé světové války.**

Herman, který označil sudetské Němce za krajany, vlastně jim sdělil, že vláda České republiky je s nimi solidární v popírání jejich kolektivní viny, a tím se vyvázala z antihitlerovské koalice! To je osudový zvrat v tak závažné otázce. Dle našeho mínění si žádný český ministr nesmí dovolit vydávat své privátní názory za vládní. Byly to skutečně jen jeho soukromé názory? Než se Herman odebral do Norimberka, jistě mluvil s premiérem. Jinak ani být nemohlo. Přece premiér ví, co je to Lidová strana a její představitel Herman. Nebo, že by si notovali? Zcela jistě! Nejde tedy jen o názor Hermana, ale o projev premiéra Sobotky, předsedy ČSSD, která za svého předsedu odpovídá. **Bořislav Rokyta**

Kolik ponížení ještě?

Trpká poznámka

Studenti v hodinách české literatury, kteří svou mysl neobtěžovali zájmem o tvorbu Jana Nerudy, si pochopitelně nevzpomínají na jeho Baladu helgolandskou, v níž se uvádí, že „bouře žene koráb v divokém běhu, John klamnou lampu ku skále přivěsil a dí, Bůh žehnej břehu. A koráb k světlu žene se a v trysku se přes úskalí překotil a stěžením vězí v písku“.

Možná, jak to uvádíme, to není úplně přesné, ale o co jde, je zcela jasné. Kapitán korábu se domnívá, že jde o varovné světlo majáku, že řídí loď správným směrem, nikoli do skály. Zle na to doplatil...

John byl lump, který naváděl koráby na pobřežní skaliska, aby je o ně rozbité vrbával a jejich lodníky, pokud při zkáze lodi nezemřeli, nechal naplnit jejich neblahý osud.

Považujeme za důležité, aby si naši občané uvědomili, že žijeme v době, kdy je kolem nás rozvěšováno mnoho klamných světel jakoby pravé demokracie Made in USA, mající punc kvality, zprostředkované ctihodnými západními rozhlasovými vysílačkami, ale i jinými způsoby, jak politicky zpitomit české občany, aby Spojené státy mohly s jejich podporou realizovat své ambice zmocnit se světovlády. To vyžaduje, aby nejen v České republice (Československu) bylo co nejvíce občanů, kteří jsou s to rozeznat klamnost politiky kapitalistického Západu jako celku a zvláště USA. Bohužel, takových občanů u nás mnoho chybí.

Žijeme v době, kdy eurounijní (prý demokratická) Evropa vegetující pod vlivem Spojených států zasévá do vědomí občanů lhotejnost, lépe řečeno lhotejnost a překrucovanou historii evropských národních států. Jde o to uvolnit a zprůchodnit historický prostor, který překáží úplné koloniální podřízenosti. Zejména malých států Spojeným státům americkým. Příznačný pro polistopadové politické klima v České republice je případ, kdy jakási parta „umělci“ prezentující se názvem Ztohoven (občany foneticky slyšeno jako sto hoven) svatokrádečným způsobem zhanobila prezidentskou vlnku na Pražském hradě.“

Ale nezpůsobilo to bouři nevole mezi občany, jak by se dalo očekávat. Ačkoli pachatelé, respektive organizace, jejmíž jsou členy, jsou známé, unikají potrestání. Je to překvapivé, avšak ještě překvapivější je jen vlnázná reakce českých občanů k této problematice.

Dle našeho názoru jde o důsledek polistopadového politického klima, v němž otázky ekonomického užitku hrají prim, a také závislost České republiky na kapitalistickém Západu. Nejde však o osamocení případ vztahu občanů k historické minulosti. Na pražském Staroměstském náměstí se kope sonda pro znovupostavení barokního Mariánského sloupu, postaveného jako připomenutí porážky českého stavovského povstání v roce 1620. Následovalo tři sta let poroby českého lidu. Stejně tak jsou části občanů lhotejné ke ztrátě suverenity České republiky v „demokratické“ Evropské unii (viz názor ústavního právníka Jaroslava Kuby v Haló novinách 15. 10. 2015). V celku jde již o generační problém. Nejsou však úplně bez odezvy. Povstávají kritici této situace.

Na aktuálním významu nabývá fundamentální práce z poválečné doby Zdeňka Nejedlého *Komunisté, dědici velikých tradic českého národa*. Pokusy nynější národní politické pravice odtrhnout český lid od jeho národních tradic neprojdou navzdory dočasnému útlumu českého vlastenectví, způsobeného vlivem členství České republiky v Evropské unii a v útočném NATO.

Marek Voznický

V názorech některých českých historiků zabývajících se předúnorovými léty v Československu se projevují pochyby, zda nastoupená cesta k socialismu podle sovětského vzoru a v pevném spojení byla jedinou alternativou. Zda i s přihlédnutím k tehdejšímu mezinárodnímu poměrům v zemi by nebylo výhodnější nastoupit cestu k socialismu, který v myslích československých občanů naprosto převládá, jít specifickou československou cestou obsahující přednosti sovětského vzoru s využitím některých dobově přijatelných metod buržoazní demokracie..

Takové názory nepřehlížely k tomu, že po skončení druhé světové války nenastal čas experimentů jak v mezinárodním měřítku, tak ve vnitřních poměrech evropských států. Trumanova doktrína přijatá v roce 1947 byla v podstatě otevřené vyhlášení studené války proti rodícímu se světu socialismu. To vyžadovalo od zemí, které nastoupily cestu socialismu co největší jednotu v pojetí odporu proti příbojům studené války zvenčí i uvnitř těchto zemí. Radost z porážky světového fašismu byla tedy vzápětí vystřídána nutností reagovat na změnu světových poměrů. Země nastupující na cestu k socialismu si nemohly dovolit luxus koketovat se specifickými cestami k socialismu mimo jiné proto, že sama buržoazie se agresivně změnila.

„Dříve si buržoazie dovolovala liberálničit, hájila buržoazně demokratické svobody, a tím si vytvářela popularitu mezi lidem. Nyní nezůstalo po liberalismu ani stopy. Nyní už tak zvané svobody osobnosti, práva osobnosti se přiznávají jedněm těm, kdo mají kapitál, kdežto všichni ostatní občané jsou považováni za surový materiál hodící se pouze k vykořisťování.“ (J. V. Stalin, 1952)

Pokud československá specifická cesta k socialismu měla obsahovat nějaké koncese pro buržoazii, a o to nevyhnutelně šlo, jaké sympatie pro dělnictvo a další občany mohla mít? Každá

Stále živá historie

Historická lekce

Řádky o katovně

Ačkoli existence protektorátu Čechy a Morava (1939-1945) patřila k nejzlověstnějšímu období českých dějin, nevěnuje se mu zvláštní pozornost. Je to proto, že bylo tak krátké, nebo jde o zneužití té krátkosti k tomu, aby její význam pro existenci českého lidu zapadl do zapomnění? Takové otázky jsou namístě, neboť doba již vzdáleného protektorátu se nám sama připomíná.

Tvrdit, že nynější Česká republika je suverénní v rámci Evropské unie, jejíž je členem, je úsměvné. Její politická, ekonomická, vojenská váha jí totiž nedává možnost, aby přesvědčila ostatní členy EU k respektu vůči ní. Poněvadž je přinucena být členskou zemí NATO, musí k tomu přihlížet, i když toto její členství jí dnes i do budoucna nemůže nic pozitivního přinést. Máme se spojenectvím i kapitalistickým Západem neblahou zkušenost. Její aspoň krátké připomenutí je, vzhledem k nynějším natovským a euronijním poměrům u nás, zcela nezbytné.

Jak to začalo? Pro nacistického zločince, německého kancléře Adolfa Hitlera představovalo buržoazní Československo vážnou překážku k uskutečnění jeho fantasmagorie sjednotit všechny německé imperiální síly kolem ideje zničení Sovětského svazu a dosáhnout postavení nacistického Německa jako vedoucí světové velmoci. V rámci této cestné ideje jako podmínku jejího úspěchu potřeboval všechny Němce v Evropě spojit a vytvořit z nich nepřemožitelnou ocelovou pěst, která jedním úderem rozdrtil slovanský Sovětský svaz.

Proto po anšlusu Rakouska se rozhodl odstranit v tomto směru buržoazní Československo, v němž existovala velká německá menšina, která s ním sdílela názor zbavit se svého menšinového postavení a přejít i s územím, na kterém žila, do lůna německé Říše. Počítal, že mu to projde, jelikož znal protisovětskou zášť buržoazní Evropy. Na podzim roku 1938 se mu podařilo zorganizovat společné jednání Anglie, Francie, fašistické Itálie a fašistického Německa v Mnichově, které se shod-

lo na tom, že Československo odstoupí Německu československé pohraničí s jeho německými obyvateli.

K loupeži československého území se připojilo polofašistické Polsko a fašistické Maďarsko. Slovenská reakce využila oslabení ústřední vlády k podstatnému posílení postavení Slovenska ve zmrzačeném československém státě, který se přeměnil na Česko-Slovensko. Prezident Beneš nedal v době Mnichova rozkaz nacistickému Německu se vojensky postavit. po špinavé zradě Československa Anglií a Francií v Mnichově, které se de facto staly spojenci Hitlera. Usoudil, že této přesile by Československo podlehl za strašných ztrát na občanech a na majetku. Osud země spojil s velkou evropskou válkou, která byla na spadnutí. Na obranu československého spojení byl, jak je známo, výrazně jen Sovětský svaz, jehož postavení ve prospěch ČSR bylo smluvně blokováno podmínkou, že splní svůj závazek za podmínky, že na obranu Československa vojensky vystoupí i Francie. Ta v Mnichově spolu s Anglií zradila Československo. Za takové situace nový československý prezident Emil Hácha, germanofil, byl Hitlerem pozván 15. 3. 1939 do Berlína, kde mu bylo sděleno, že do zrazeného Československa právě vstupuje německá armáda. Hácha to přijal jako probíhající fakt a věren svému germanofilství „vložil“ osud země do rukou říšského kancléře Adolfa Hitlera.

Z Čech a Moravy byl zřízen protektorát Čechy a Morava v čele s protektorátní loutkovou vládou a státním prezidentem Háchou. Ze Slovenska se stal klerofašistický Slovenský štát, „spojenec“ fašistického Německa. Československo přestalo existovat. Ačkoli se Anglie a Francie v Mnichově zavázaly garantovat další existenci zmrzačeného Československa, vrazily jej zrádně do chřtánu Hitlera.

Nehnul na jeho obranu ani prstem. Taková zrada se neodpustí nikdy, nikdy, nikdy! Navíc odmítaly uznat Benešovu exilovou vládu. Anglie tak učinila až po jejím uznání Sovětským svazem. Francie to odmítala. Napravil to

teprve de Gaulle v čele Svobodných Francouzů. Je dost důvodů, abychom mohli poukázat na to, že protektorát Böhmen und Mähren byl společným dílem Anglie, Francie a hitlerovského Německa! Tento pohled na něj čeští vlastenci, tedy občané, kteří se necítí být obdivovatelé buržoazního Západu v čele se Spojenými státy, mají na paměti.

Co byl protektorát? Formálně připomínal různá koloniální zřízení. Neměl žádné podstatné znaky státní existence. Česká autonomní správa v čele s protektorátní vládou byla na všech stupních řízení podřízena a podrobena německé vládě v čele s říšským protektorem. Protektorátní režim byl formou neomezené fašistické diktatury německého imperialismu nad českým národem, jejímž konečným cílem bylo úplné vyhlazení českého národa a poněmčení českého území. Na projevy odporu odpovídali okupanti brutálními represemi. Desetitisíce Čechů byly uvězněny, popraveny nebo umučeny v koncentračních táborech. V dějinách evropských národů se nevyskytl případ programového vyhubení nějakého národa, tak jak se připravovalo českému lidu.

Český národ v něm prodělával nástup do kalvárie, kterou zažily desítky milionů amerických indiánů hubených americkými kolonisty zmocňujícími se dnešního území Spojených států bez jakékoli protektorátní kulisy.

V Evropě zápas o holé přežití neustáli pohanští polabští Slované ve střetu s křesťanskými Němci, kteří tímto způsobem projevíli svou náboženskou horlivost, která jim měla být odměnou. Jak jim fráterníci naseptávali, v posmrtném životě. Snahy o loupežné konečné řešení slovanské otázky jsou hluboce vryty do německých dějin. Protektorát Čechy a Morava nebyl náhodnou anomálií v německých a českých dějinách, ale vynuceným vstupem českého lidu do německé katovny!

Porážkou hitlerovského fašistického Německa způsobenou rozhodující měrou Sovětským svazem bylo znemožněno německým fašistům uskutečnit

vyhubení českého národa. Čeští pokrokoví občané projevují za to hlubokou vděčnost a vštěpují jí i do mysli svých potomků. Považují protektorát Čechy a Morava za fašistickou katovnu

počínající toto hanebné dílo. Nejsou to lidé, kteří zhanobili symbolický sovětský tank umístěný u paty pražského Petřína. S takovými „Čechy“ se nezotožňují. **František Vysočanský**

Staronový cíl

Mnozí občané na celém světě se domnívají, že nástup muslimů k vytvoření Islámského státu je v podstatě jen historickým pomíjivým excesem. I když pro osudy Blízkého a Středního východu katastrofickým a svými důsledky pro ostatní svět.

Nesmírná surovost, kterou projevují bojovníci za Islámský stát vůči svým odpůrcům, provázená jejich sebeobětováním v boji proti nim, se projevuje formou bezbřehého fanatismu, který dalekosáhle překračuje fanatismus fašismu v Německu před druhou světovou válkou a v jejím průběhu. Avšak na rozdíl od všech odrůd fašismu bojovníci za zřízení Islámského státu se ve svém počínání odkazují na to, že jedná v souladu s nejvyšší absolutní autoritou bohem, Alláhem.

Současný výbuch islámu, staletí doutnající v konečné instanci několika staletí trvajícího, je plodem koloniálního násilí zejména Anglie, Francie a Spojených států ve snaze zmocnit se naftových zdrojů, na jejichž využití fanatismus se je závislý celý svět. I když tyto zdroje se nacházejí i v jiných oblastech světa.

Po několik století zrály hrozny hněvu nad touto situací v arabské společnosti, až zejména působením „demokratické“ politiky Spojených států uzrály. Nadělily vzkríšení islámského fanatismu, který již jednou vybuchl pod hlavičkou střetu mezi křesťany a muslimy.

V odborné literatuře se uvádí, že Západ se nepotýkal s problémem islámu jako takovým, nýbrž pouze s islamistickými násilníky. Avšak čtrnáct století dějin říká něco jiného. Vztahy mezi islámem a křesťanstvím, katolickým i protestantským, byly po celou dobu bouřlivé. Původní arabsko-islámský rozmach, trvající od počátku sedmého století, zajistil muslimům nadvládu v severní Africe, na Iberském poloostrově, Blízkém východě, v Persii, v severní Indii; přibližně dvě století stabilizování. Potom koncem jedenáctého století křesťané opět získali kontrolu nad západním Středomořím, dobyli Sicílii a zmocnili se Toleda. Začaly křížové výpravy a po půldruhém století se křesťanští vládci pokoušeli s čím dál menším úspěchem ustavit křesťanskou vládu ve Svaté zemi a v přilehlých oblastech na Blízkém východě. Akkon, svou poslední baštu na Východě, ztratili křížáci v roce 1291. Mezitím se na scéně objevili osmanští Turci. Nejprve oslabili Byzanc a posléze dobyli většinu Balkánu, stejně jako severní Afriku a v roce 1453 stanuli před Vídni.

Téměř jedno tisíciletí od prvního přistání Maurů ve Španělsku až po druhé obléhání Vídně se Evropa nacházela pod stálou islámskou hrozbou. Islám je jedinou historickou silou, které se podařilo zpochybnit přežití Západu nejméně dvakrát.

Opustili naše řady

Dne 8. března 2016 ve věku 91 let naše řady opustil soudruh profesor **Alois Dvořák** z Olomouce, dlouholetý člen KSČ a významný teoretik marxismu-leninismu. Ztrácíme v něm velkou osobnost a oddaného soudruha, který celý svůj život zasvětil práci pro stranu a rozšíření teorie vědeckého komunismu. Po kontrarevoluci v roce 1989 se aktivně zapojil do stranické práce, do obhajoby strany v její dnes 95leté historii. Čest jeho památce!

★

Dne 10. dubna 2016 zemřel po těžké nemoci ve věku 64 let soudruh **JUDr. Oldřich Vaněk**, bývalý člen ÚV KSČ a spoluzakladatel obnovy Komunistické strany Československa. Patřil k těm soudruhům, kteří v roce 1995 se plně postavili za obnovu KSČ po kontrarevoluci v roce 1989. Aktivně se zapojil do činnosti strany. Zůstal pevný na pozicích marxismu-leninismu a proletářského internacionalismu. Nikdy nezradil ideu komunismu. Čest jeho památce!

Je od nepaměti dobrým zvykem chovat se k váženému hostu ohleduplně. Tím se vytvářejí podmínky pro vzájemné porozumění. Zejména je to významné pro návštěvu vlivných mezinárodních představitelů, i když takové návštěvy mají mezinárodně politický obsah.

V takovém případě se patří zachovat dekorum, zvláště, kdy hostem desetimilionové České republiky je představitel obrovité Čínské lidové republiky mající 1,4 miliardy obyvatel, který oplácí návštěvu českého prezidenta v Číně. To nutno ocenit. Neříká se, že vláda České republiky udělala vše pro adekvátní přijetí a o zdárný průběh první návštěvy čínského prezidenta, který přiletěl 28. 3. 2016 na třídenní oficiální návštěvu do České republiky s cílem navázat mezi ČLR a Českou republikou strategickou spolupráci a v tomto smyslu podepsal řadu obchodních dohod. Je nepochybné, že vzájemná úcta českého prezidenta Miloše Zemana a čínského prezidenta Si Ťin-pchinga vytvořila pro zdar společného jednání důstojný rámec.

Bohužel, našli se čeští občané, kteří mají Čínskou lidovou republiku, v níž je vedoucí silou komunistická strana, v žaludku. Svůj odpor vůči ní vyjádřili ve svém vyznění nicotnými pouličními protičínskými provokacemi. Pod záminkou kritiky porušování lidských práv v Číně a proti tomu, že Tibet je součástí území Čínské lidové republiky, provokovali vyvěšováním tibetských vlajek na některých venkovských radnicích. Došlo i k poškozování státních vlajek ČLR, tedy vůči čínské návštěvě nesmírně urážlivému aktu. Dali o sobě vědět i drobné skupinky politicky znesvářených čínských občanů pobývajících v České republice.

Protičínské provokace však nelze přičíst jen politickým pitomcům, ale občanům, kteří se nechali vyškolit „demokratickou“ mediální válkou Spojených států, jejíž podstatou je pře-

svědění americké vládnoucí oligarchie, že to, co slouží Americe, je to pravé sametové, demokratické... A co Spojeným státům nesedí, je antiamerické a tudíž hodné kritizování.

A když takový politický subjekt je „demokraticky“ nenapravitelný, musí to jít po zlém (viz rozbití Jugoslávie a boj Ameriky za demokratizování států na Středním a Blízkém východě v součinnosti s „demokratickými“ teroristy, který dělá v ta-

kových státech statisíce a miliony tanních občanů migranty. Tento postup však je nepoužitelný k „demokratickému“ americkému vystoupení vůči Číně a Rusku. Avšak Spojené státy nejsou úplně zbaveny možností v tomto směru postupovat, neboť prostřednictvím mediální války nebo sankčních postupů využívají možnosti vměšovat se do života „nedemokratických“ států s cílem je zbavit schopnosti proti těmto prostředkům americké demokratické agrese se bránit. Politika USA je vůči každé zemi, která nechce táhnout její káru, provokativní. Opírá se přitom o politicky zaostalé živly a prodejnou politickou cháturu ze všech skupin společnosti.

I v České republice se najdou lidé, kterým moc chybí politická moudrost a politická zralost. Dokázali to předvádět při návštěvě čínského prezidenta v České republice. Tito lidé, kritici stavu demokracie v Číně a v Tibetu, to sotva dělají za pouhé pobízení z americké ambasády, neboť Spojené státy nejsou tak chudé, aby musely být v této záležitosti škotí. Fakt je, že ČLR nemá dost pochopení pro to, aby se „samostatný“ Tibet stal leteckou základnou vzdušných sil americké armády. Vědí vůbec kritici demokracie v Číně (v Tibetu), že demokracie neexistuje sama o sobě (pokud o ni skutečně jde). Že je historicky vývojově procesní, že i nejrozvinutější „demokratická“ buržoazní společnost má hranici, kterou je kapitalistický zisk?

Richard Chvátal

Čtyřicet let od Mistrovství Evropy ve fotbale – Bělehrad 1976

Se lvíčkem v srdci

Neuvěřitelné, jak ten čas letí! Byl jsem tehdy také o čtyřicet let mladší a psal se v kalendáři 20. červen 1976. Doma v Praze 8 jsem tehdy ještě seděl u černobílé televize se svým švagrem Pavlem Kouckým, abychom zhlédli finále páteho mistrovství Evropy pořádané UEFA ve fotbale v Jugoslávii.

Finále Československá socialistická republika – Německá spolková republika, nikdo ve světě nečekal, natož naše vítězství! Byli jsme však už velmi spokojeni. Stříbrná medaile byla jistá a byl to už v tu chvíli velký úspěch našeho československého fotbalu, který jsme po pravdě řečeno vůbec nečekali po losování 16. ledna 1974 v Paříži do kvalifikace evropského šampionátu 1976, kam vstoupilo 32 národních týmů.

Na začátku utkání jsme netušili, že se začnou přepisovat dějiny našeho fotbalu, a že na konci finále vypukne ohromná československá radost se slzami v očích, kdy Antonín Panenka svým vršovickým dlobákem zajistí pro naši zem vytužený titul mistrů Evropy ve fotbale pro rok 1976, na který čekaly generace!

Dvoulétná kvalifikační cesta, kterou jsme museli projít do finále, byla velmi náročná a těžká. V úvodu kvalifikace naše mužstvo cestovalo do Wembley, kde jsme se 30. října 1974 střetli s kolébkou fotbalu a po velmi špatném výkonu jsme podlehl jasně 0:3 a se sklopenou hlavou naše mužstvo odcestovalo potichu domů. Povzbuzení nastalo při druhém utkání 20. dubna 1975, kdy jsme v Praze porazili Kypr 4:0 a Antonín Panenka zazářil tehdy hatrickem. Za deset dní jsme ale hráli opět doma na stejném stadionu s mnohem kvalitnějším soupeřem, než byl Kypr a Portugalci dostali do své sítě od nás pět „banánů“, a odjžděli ještě s větší porážkou než outsider Kypr. Ovšem 29. října

1975 na Tehelnom poli v Bratislavě se začal hrát rozhodující zápas o postup a po dvaceti minutách rozhodčí předčasně ukončili zápas pro hustou mlhu. Zápas byl odročen na druhý den. Přes-

neputili. Z Portugalska 12. listopadu 1975 jsme si za remízu 1:1 odváželi cenný bod. Poslední zápas kvalifikace jsme sehráli 23. listopadu 1975 v Limassolu s Kyprem a bez obtíží jsme vyhráli 0:3.

zápase dal tři branky, nám zajistila cestu na evropský šampionát.

Závěrečné turnaje, které se odehrály 16.-20. června 1976 se odehrály v Záhřebu s kapacitou stadionu 45 000

nálový zápas Hölzenbein. Bylo to neuvěřitelné! Zápas se zdramatizoval a přišlo prodloužení, kde nepadla žádná branka. Následovaly pokutové kopy, které nádherně pro nás udělaly nezapomenutelné evropské mistrovství ve fotbale, ke kterému se bude nejen evropský, ale celý svět s uznáním vracet.

Za Československo pokutové kopy kopali v pořadí Masný, Nehoda, Ondruš, Jurkemik – nejmladší hráč našeho mužstva a Antonín Panenka, který rozhodl, že Československo se stalo mistrem Evropy! Za Německo pak Bonhof, Flohe, Bongartz a smolař Hoennes, který pokutový kop nedal, branku přestřelil.

V brankách byli Ivo Viktor, který patřil k velké opoře našeho mužstva a který byl vyhlášen nejlepším brankařem mistrovství, za Německo chytil vynikající brankař té doby Maier.

V té době po onom pokutovém kopu Antonína Panenky, který mnohokrát obletěl celý svět, se začaly přepisovat dějiny našeho fotbalu. Na pokutové kopy jsme vyhráli 5:3 a nezapomenutelný sportovní komentátor Karol Polák s dojetím a hlasitě oznámil, že „Československo sa stalo Majstrom Evropy ve fotbale pre rok 1976!“ I on byl součástí našeho vítězného týmu, zůstal až do konce svého života opravdovým Čechoslovákem a vždy se k tomu hrdě hlásil. Čest jeho památce!

Dnes po čtyřiceti letech nejde jen o oslavu, ale především bychom se měli zamyslet nejen nad vítězstvím, ale nad tehdy příkladnou reprezentací a morálními hodnotami našich hráčů, trenérů a doprovodu. Byla to krásná doba, kdy lvíček na prsou našich hráčů byl symbolem vyspělé a bohaté země s vyspělým průmyslem a zemědělstvím, s vlastní suverenitou Čechů a Slováků, kteří jako opravdoví bratři žili společně v československé socialistické zemi, bez podstatných problémů a ne jako dnes v rozkradených zemích, kde vládnou šilenci, blázni a zloději, kde EU určuje, co můžeme nebo nemůžeme. Patří jim i dnes velký dík a především naší mládeži by měli být vždy dávaní za příklad a vzor. Byli tehdy ocenění vysokými státními vyznamenáními a národ byl na ně právem hrdý! Tak po čtyřiceti letech ještě jednou velký dík našim zlatým československým chlapcům a na shledanou, snad jednou zase ve společné rovnoprávné zemi Čechů a Slováků!

No a co na závěr? V předvečer Mistrovství Evropy 2016 ve Francii popřejme našemu českému týmu vedenému vynikajícím trenérem Karlem Vrbou, ale i slovenskému týmu, aby k jejich fotbalovému umu se přidal i ten kousek potřebného příslovečného fotbalového štěstí, které často doprovází slavná vítězství.

Jiří Vábr

Děkujeme bělehradskému publiku

na den, jako před rokem ve Wembley jsme po 25 minutách prohrávali 0:1. Naše mužstvo se nevzdalo. Masný perfektně v poslední minutě poločasu zahrál rohový kop na Nehodu, který krásně hlavou skóre srovnal. V druhém poločase Dušan Gallis opět hlavičkou dal gól a naši už vítězství 2:0 nad Wembley

A tím jsme vyhráli kvalifikaci a cesta do finále se otevřela.

Ve čtvrtfinále jsme narazili na SSSR. 24. dubna 1976 na sv. Jiřího na Tehelnom poli v Bratislavě po výhře 2:0 brankami Módra a Panenky jsme jeli na odvetný zápas do Kyjeva, kde přihlíželo 100 000 diváků! Remíza 2:2, kde Módr ve dvoj-

a v Bělehradu s kapacitou 54 000 diváků. Los určil semifinále v Záhřebu Nizozemsko-Československo na 16. června 1976 a v Bělehradě Jugoslávie-Německo na 17. června 1976.

Československo porazilo na rozmočeném trávníku při vyloučení Poláka a v prodloužení Nizozemsko 3:1 a vysněná cesta do finále se stala díky brankám Ondruše, Nehody a Veselého, který nastoupil až do prodloužení, zpečetěna. Nizozemci, kteří byli jasnými favority, zůstali celý první poločas za očekávaním, nepomohla jim ani vlastní branka našeho Ondruše.

Druhé semifinále se hrálo v Bělehradě 17. června 1976 na vyprodaném stadionu. Jugoslávci chtěli za každou cenu hrát finále a i když vedli po prvním poločase 2:0, prohráli nakonec s Němci 2:4. To bylo pro ně velké zklamání. Za Jugoslávii skórovali Popivoda a Džajić, za Německo pak Flohe a třemi brankami Müller.

19. června 1976 se hrálo v Záhřebu po zklamání před necelými 7000 diváky o bronz. Utkání Jugoslávie-Nizozemsko po prodloužení skončilo 2:3 a bylo to ještě větší zklamání pro Jugoslávii než boj o finále jak pro fanoušky, tak samotné hráče.

Vyvrcholením bylo finále 20. června 1976 mezi Československem a Německem na stadionu Červené hvězdy v Bělehradě. Utkání se hrálo před 31 000 diváky. Tím, že Jugoslávie nehrála finále, zájem o toto jedno z nejlepších utkání o evropské zlato nebyl již tak velký. Škoda!

Naše mužstvo vedl jeden z našich nejlepších trenérů všech dob Václav Ježek a do tohoto finále poslal novou tvář ze Slovanu Bratislava Jána Švehlíka. Ukázalo se, že to byl geniální tah trenérů. Byl to právě on, když v osmé minutě po Nehodově akci nekompromisně zavěsil míč do sítě Maiera. Ve 25. minutě se míč dostal k Dobíášovi a ten levačkou umístil míč do brány. To už jsme vedli 2:0. Jak už bylo zvykem, Němci nikdy zápasy nevzdávali a po třech minutách jeden nejlepší hráč MS, ale i té doby Müller, snížil na 2:1. Němci se uklidnili, začali vyvíjet tlak a těsně před koncem hrací doby v 89. minutě vyrovnal fi-

Pomíjené souvislosti

Barbarský útok bojovníků tak zvaného Islámského státu na Brusel, „hlavní město Evropské unie“, potvrdil při nejmenším dvě skutečnosti: 1. neschopnost Evropské unie něčemu takovému zabránit, včasným odhalením a 2. neexistenci pevné semknutosti evropských států nutnou pro úplné vymýcení hrozeb teroristických islamistů.

Ovšem nejde jen o evropskou problematiku ohrožení Evropy Islámským státem. Má to citelný vliv na poměry v celém světě. Tento fakt si překvapivě neuvědomují Spojené státy, které aspirují na světovládnu a bahní se ve víře, že jsou nedobytné. Neuvědomují si, že nejučinnější zbraní islamistů není jejich vojenská výzbroj, ale **bezbrhý zločinný fanatismus**, pohrdající životem politických protivníků i životem vlastním. V tom je pochopitelné také rozpor mezi prožíváním životní prózy na buržoazním Západě a islamistickým Blízkým a Středním východem.

Situaci komplikuje stupidní americké nepřátelství mezi USA a Ruskem. Rusku je pomlouvačně prisuzováno, že baží po válce se státy NATO v čele s USA. Pod touto perverzní záminkou Spojené státy přisouvají svou válečnou mašinerii co nejbližší k hranici Ruské federace a její nejbližší vzdálenosti vytvářejí protiruské základny. Mají na svědomí vypuknutí ukrajinské občanské války a nepochybnou fašizaci Ukrajiny a zavírají oči nad zjevnou kolaborací Turecka s takzvaným Islámským státem. Mají na svědomí občanské války, které demokraticky hasí. Nejvíce je to patrné v Sýrii a na Ukrajině.

Z řady zemí poctěných americkým zájmem o stav „demokracie“ v nich na to doplátila i Sýrie. Žít v takové zemi se jevílo mnoha jejím občanům nebezpečné a problémové. Nejde jenom o Sýrii, ale také Libyi, kterou USA naprosto nesnášely, poněvadž **výtěžky z ropy vysoké jakosti Kaddáfí směřoval ke zvyšování životní úrovně obyvatelstva**, což se přičítalo demokraticko-oligarchickým Spojeným státům, které tu záležitost sprovodily ze světa zničením Libye, nikoli ovšem samy, ale ve shodě se svými „demokratickými“ spojenci. V takových zemích zavládl chaos, na který obyvatelé reagovali migrací do zemí, kde byl klid a byla tam dobrá životní úroveň, která jim ve vlastní zemi chyběla. Navíc dospěli k přesvědčení, že získají vyšší životní úroveň bez přehnaných nároků si ji odpracovat, neboť v zemi, kam přijížděli, vznikaly nároky, že je povinností jejich obyvatel, aby je přijímali s otevřenou náručí, jak vykládala německá kancléřka Merkelová. Ukázalo se však, že mnoho evropských obyvatel je posuzuje jako

příživníky u prostřeného stolu, ke kterému nebyli přizváni a ani v budoucnu nebudou.

Přemýšliví lidé v Evropě nejsou nakloněni považovat za přínos příchod migrantů do Evropy, která produkuje miliony nezaměstnaných občanů z vlastních obyvatel, přestože jsou pevně integrováni v současných „demokratických“ poměrech „demokratického“ evropského oligarchiátu. Nenechají si vtloukat mediální protiruskou kampaní, že žijí v době ušlechtilé americké demokratizace Evropy, poněvadž strýček Sam vždy kalkuluje s tím, že to do čeho se motá, nedělá zadarmo. Proto vlny Atlantického oceánu netáhnou předě mnoha amerických lodí s migranty, kteří opouštějí svoji vlast do zaslíbené země...

Američané dobře vědí, že by do USA vstupovali lidé, kteří žili v zemích, kde koloniální násilí není dávno zapomenutou záležitostí. Nechtějí si jinde na to zvykat.

K jaké finanční skupině obyvatelstva vlastně patří migranti? Jde o bohatce, majitele výrobních prostředků, šlechtu? Nikoli. Takoví občané nepotřebují při úprku ze země riskovat útrapy cest po moři s rizikem smrti namačkáni na nafukovacích člunech. Nejsou to příslušníci chudiny, která si nemůže dovolit přepych zaplatit za cestu do Evropy vysokou sumu zločinným převaděčům. Proto zůstávají „doma“, vystaveni nebezpečím plynoucím z probíhající občanské války. Jako celek jde o příslušníky střední vrstvy, která se živí z koloniálního područí, v zemi slouží těm či oněm „demokratickým“ mocipánům. V podstatě jde o intelektuální elitu, která je dobře oblečená a nikoli ve většině případů nemá prázdnou kapsu a s odhodláním přizpůsobit se novým poměrům míří do Evropy.

Má šanci se tam uchytit a stmelit se v náboženskou (politickou) skupinu na náboženských a intelektuálních hodnotách, které bude využívat a udržovat v novém prostředí s **odhodláním islámsky kolonizovat zemi, která jí přijala**. Pokud se vůči takovému vývoji nepostaví hned zpočátku hostitelská země, pokud jej podcení, smáčená soucennými slzami paní Merkelové, odskáče si to i její soused, Česká republika, neboť její schopnost se přizpůsobit všemu, co pro Spojené státy není důležité, je veliká. **Problematikou migrace není možno chápat jen samu o sobě, ale ze širších souvislostí, které v ní mají větší váhu, než je ona sama!**

Nicméně do naší myslí se vkrádá otázka: Proč migranti, zela zřetelně v dobré zdravotní kondici mladí muži nebojují ve své vlasti se svými nepřáteli? A místo toho z ní zdrhají?

Jaromír Pašek

Blahopřejeme

* Dne 24. května 2016 oslavil významné životní jubileum 75 let soudruh **Rudolf Kuneš**, člen Ústředního výboru Komunistické strany Československa.

Ústřední výbor KSČ a redakce „JISKRY“ našemu jubilantovi přeje především pevné zdraví, spokojenost a stálý životní elán. Touto cestou mu upřímně děkujeme za obětavou a aktivní práci pro naši stranu a za statečnost, kterou prokázal při obnově KSČ po roce 1995. Soudruh Rudolf Kuneš patří mezi ty soudruhy, kteří nezradili myšlenku komunismu, a kteří zůstali na pozicích marxismu-leninismu a proletářského internacionalismu.

Ještě jednou upřímně gratulujeme a do dalších let mu přejeme jen to nejlepší a hodně sil do naší společné práce!

Komentář

Úvaha nad jedním článkem

Slovo kolaborant (spolupracovník) získalo v době existence protektorátu Čechy a Morava v myslích jeho českých obyvatel význam zrádce. Tento význam si podrželo až po naše časy. Nedávno básník Karel Sýs se zamyslel nad tím, zda Lída Baarová, česká filmová hvězda, krasavice k pohledání, byla kolaborantkou, neboť byla milenkou mocného ministra propagandy nacistické německé třetí říše Goebbels. Jak se to stalo, popisuje Baarová v ži-

votopisné knize Života sladké hořkosti (1991). Nebyla iniciátorem tohoto vztahu. Po druhé světové válce bylo zjišťováno, zda se neprovinila proti českému proněmeckou iniciativou. Nic takového nebylo.

Básník Karel Sýs v čísle 9/2016 týdeníku Unie českých spisovatelů uveřejnil článek Kolaborovala či nekolaborovala Lída Baarová?, v němž uvedl svůj názor, že kolaborovala. Jeho názor je v souladu s obec-

ným míněním naprosté většiny české veřejnosti, zejména českých občanů, kteří zažili léta zničení Československa a existenci nacistického protektorátu Čechy a Morava. Její soukromý život nebyl od tehdejších poměrů nepropustně oddělen od existence fašistického genocidního Německa v jejím úzkém vztahu s nacistickým vyvrhelem, k čemuž lze přiznat, došlo nikoli z její iniciativy. Pod tlakem její existenční situace, bez možnosti se z toho vyvléci šlo o nejužší osobní poměr s fašistou, co znamenalo akceptovat jeho existenci se vším všudy. I když nic jiného neprovedla, byla to **kolosální zrada českův**. Ta nemohla být nepovšimnuta

PŘIPOMENUTÍ

Poněvadž lidstvo vinou oligarchických Spojených států je stále více na hraně mezi mírem a zničující válkou, je nutné připomenout nesporný fakt, že nejde o fatální proces, že lidé na celém světě jsou silou, která je schopna tento nebezpečný vývoj zastavit. Pokud odolají svému oblužování ze strany „demokratických“ Spojených států.

Přestože neukojitelná zvědavost lidí o tom, co se kolem nich děje, je zalévána proudy informací z kotle „demokratického“ buržoazního Západu, v němž se vaří informační slichta, jejíž množství je nestravitelné a část se musí odložit pro příhodnější čas. Nestáčí to. Pořád vychází „demokratická“ periodika, která občanům sdělí, co by ještě měli vědět a nevědí, i kdyby se jednalo o nesymsly.

Přidáme-li k tomu příboji všudypřítomné reklamy, jejichž úkolem je obtěžovat lidskou společnost ve dne v noci, je to k myšlenkovému nešťastí. Informační odpad je sice ohromný, avšak to, co se nabízí, je stále kolosální. Kromě toho existují informační témata jen pro vyvolené, jejichž obsah jim umožňuje nebodit se v informačních břechách a lépe využít nesmírné cenový čas.

Sotvakdo z běžné populace může být ve srovnatelném postavení s americkým nebo s ruským prezidentem zásobeném informačním tokem znaveným bagatelostí, ale nikdo nemůže běžným lidem zabránit, aby smysluplně odedili přes sítko informační plevy od zrn. Pletivo tohoto sítko představuje učení klasičtí marxismu a jejich pevných následovníků, nikoliv tedy zrádců věci proletariátu. Chruščova a brežněvovské dynastie vrcholící hanebnými figurami Gorbačova a Jelcina, zrádci non plus ultra a jejich pohrobky, kteří vegetují v řadách světového komunistického hnutí.

Pokud někdo, kdo je svým zařazením ve společenské praxi pokrokovým člověkem a domnívá se, že na to stačí takzvaný zdravý rozum, velice se mylí. Politický kompas učení klasičtí marxismu-leninismu nemůže být „zdravým rozumem“ suplován. Je nutné trvale brát na vědomí Engelsovou poznámku, že „od té doby, co se stal socialismus vědou, je třeba k němu jako k vědě při-

stupovat“, znamená jej studovat. To je **trvale se s ním zabývat, žít s ním**.

Světová buržoazie je silným protivníkem proletariátu nejen v osedlání existenčních podmínek miliardových mas lidstva, ale také využíváním a zneužíváním své ideologie. Organizováním produktivních sil lidstva ve svůj prospěch **přivádí extrémně lidstvo na pokraj jaderné katastrofy**.

Lidstvo však není proti takovému běhu věcí bezbranné. Třeba připomínat známou sentenci, že mír bude zachován a upevněn, vezme-li lidstvo věc míru do svých rukou a bude jí hájit do konce.

Válka může být neodvratitelná, pokud se masy proletářů nechají opřít si na síti lží buržoazie. **V tom je jádro i současné mezinárodní situace**, charakterizované mediální válkou USA a jejich spojenců v NATO a protektorskou závislostí Evropské unie na Spojených státech. K tomu nemůže být nikdo, komu nejsou lhostejné osudy světa, lhostejný. Hlas každého pokrokového občana proti válečnému provokacím USA proti Ruské federaci má pro zachování míru velký význam, zejména od občanů marxisticky poučených, ale i od ostatních, jejichž ideové obzory nepřevyšují mantinely každodenní bezprostřednosti a konkrétnosti. **Těžiště boje za mír je „dole“, nikoliv „nahore“!**

Sice oceňujeme učené traktáty o složení buržoazně vykořisťovatelské společnosti, vyzdvihující její ekonomickou a vojenskou mohutnost, ale máme na paměti, že jde o kulisu, která zakrývá zrakům milionových mas námezně pracujících podstatu „demokratických“ buržoazních poměrů, orientovaných na co nejuspěšnější kapitalistický byznys pod maskou „pravé“, tj. americké „demokracie“ spojené s rejdištěm amerických tanků v Evropě, ale i jinde. **Tomáš Sentner**

Smířovačky ministra Hermana

Ministr pro českou kulturu má zvrácený smysl pro humor. Jeden z nejlíbivějších vtípů, jaké kdy Češi slyšeli po přežití protektorátu Böhmen und Mähren po druhé světové válce do současnosti, je Hermanovo oslovení Sudeťáků na jejich sněmu v Norimberku: „Liebe Land-Leute!“ (Milí krajaní!)

Takto zajordánský Čech, bývalý velebníček Herman, kterému naciofobní lidovci vymodlili křeslo ministra české kultury, slavnostně udělil znovu krajanství sudetským Němcům. Zároveň jim tak tajnosubně prozradil, že on, Žid, potomek jejich obětí, které chtěli vyvraždit v konečném řešení židovské otázky, je jejich nestydatý řítěl. K podobným řítělům, jinak řečeno rektálními alpinistům, je zcela na místě přiřadit výstižně, trefně vyjádření filozofa Jeana-Paula Sartra: „Nenávidím oběti, které cítí svoje káty.“

Za zády trapných lidoveckých emisarů vysílaných do zápachajícího nahnědlého terénu, se schovává eurohujerský tichošlápek Sobotka – jak jinak, soc. dem., já nic já muzikant. Frau Merkel je moje máma, já nejsem kolaborant, já jsem spolupracovník. Před veřejností je třeba našlapovat tiše, jak bylo usneseno s ohledem na veřejnost, ať se děje, co se děje, držet se pokynů a řízení kosmopolitních kupčiček usazených v nadnárodních finančních centrech. Jejich vhodným vykonavatelem jsou vlády v EU jako ta naše.

Co můžeme od tiše našlapujícího eurohujera Sobotky s celožitovními zkušenostmi studentského průvodce českou politicko, obklopeného partou nezodpovědných kumpánů, čekat? Nezačne-li český národ rychle reagovat, dopadne to se zbytkovou částí bývalého Československa,

Česko republikou, jako s OKD a s byty horníků. Teď už nejde jen o OKD, ale celou ČR, kterou stejně zhovadile stejná kamarila jako v r. 2004 zaprodává. Duševně nedospělý premiér není schopen rozpoznat protinárodní nebezpečnost svého jednání.

Typicky lidovecká kanálie, resp. odpudivý lidovecký rektální alpinismus, představený na sudeťáckém sněmu, nebyl prvovýstup, lépe řečeno prvovez. Konečně již před Hermanem úspěšně atakoval lidovecký pionýr Bělobrádek, který po hlubinném průniku tlumočil v Bavořích konečnou odevzdanost citů s přáním úspěchů sudeťáckému zápolení.

Po setkáních s těmito lidoveckými ministry prý soukmenovcům-krajanům tekly slzy jako hráchy, takže odcházeli celí ubřečení a dojatí jako z bijáku po melodramatu s Adolfem Hitlerem a jeho neblahou milenkou Evou Braunovou v nešťastném konci sklepní kóje Reichstagu.

Na setkáních lidovců s jejich krajaný scházel do počtu jen lidovecký ministr zemědělství Jurečka. Podle dotazovaných občanů – respondentů s vysokoškolským vzděláním se takový ministr zemědělství rodí jednou za sto let a podle občanů – respondentů se vzděláním základním mu také sluší ministerská funkce jako těm dvěma alpinistům, tedy, jak praseti sedlo.

Jak vidno, respondenti s VŠ vzděláním odpovídali příznačně dvojznačně, dvojmyslně, jako Pýthie v Apollónově chrámu, když věštila z trojnožky v Delfách, takže ani renomovaní tazatelé nevědí dodnes, jak to vlastně vysokoškolařsky myslí. Ovšem respondenti se vzděláním základním odpovídali příznačně jako vždy jednoznačně, jejich vyjádření je výstižně,

nepotřebuje alternativu – sedlo na praseti si dovede každý představit.

Lidovci nejsou zvrhlí, mají to prý od přírody. Včasná diagnostika je ale potřebná. Na rozvoj demence je údajně v ČR 23 míst, kde se můžou nechat vyšetřit.

Co se dá dělat... v tomhle světě jidášů a jidášků teď žijeme. **Jiří Mařík**

☆

Na závěr přidáme poučení pro Hermana, repliku J. Vopěnky zveřejněnou v MfD 30. 8. 2005 - jak se dívat na omluvu Sudeťákům.

„Biblický bůh byl ochoten zachovat Sodomu pro deset spravedlivých. Nenašel ani tolik, tak město zničil, avšak spravedlivé z něj vyvedl. My se teď omlouváme i těm méně než deseti spravedlivým Sudeťákům. Tím je zároveň řečeno, co si myslím o většině sudetských Němců.“

Jako Žid mám právo říci, že každý Němec, který byl v době války dospělý a neangažoval se proti nacismu, je pro mě podezřelý. Podezřelý ze spáchání těch nejtěžších zločinů, nebo při nejméně z jejich schvalování a tolerování. Němci té doby říci, že umožnili svůj zruční režim postavený na jejich nadřazenosti, jsou vskutku takto kolektivně podezřelí. Kdokoliv se chce z tohoto kolektivního podezření vyvázat, nechtě prokáže svou nevinu. A ne, že my budeme muset prokazovat jeho vinu. Osobně jsem rád, že sudetští Němci byli ve své většině vysídleni. Jsem rád, že tady dnes s námi nebydlí. Představte si, jak by to tady vypadalo po zápase mezi českou Spartou a německým Libercem. Každý týden by se naše země ocitala na pokraj občanské války. A to žijeme šedesát let po válce.“ *(Psáno v srpnu 2005)*

při posuzování, jak se čeští občané chovali za druhé světové války.

Baarové naprosto chybělo české vlastenectví, když se rozhodla spojit svoji uměleckou kariéru s existencí genocidního fašistického státu, o jehož zvláštnosti nemohla nevědět. Byla produktem maloměstského prostředí, ze kterého vyšla, vyznačující se lhosejností ke stavu společenského prostředí, ve kterém žila a proto vůči němu necítila žádné závazky. Svou osobní a uměleckou budoucnost spojovala se šancemi, které jí nabízel německý fašistický stát. Co vyváděl německý fašismus, se jí nedotýkalo.

O Baarové neuvažujeme proto, že bychom ji pokládali za zvlášť významnou osobu, ale proto, že v nynějších havlovsko pravdoláskových časech v nynější České republice není málo občanů, kteří naprosto postrádají lásku k české vlasti. Jejich idolem je kapitalistický buržoazní Západ, zejména Spojené státy, které ve své době za svými sobeckými zájmy se před ničím nezastávají.

Z bohaté historie jejich poválečných činů připomeneme aspoň iniciaci tzv. oranžových revolucí, v době za naftou válčené blesnění na Blízkém východě, zničení Jugoslávie, rozvrácení Iráku a Libye, iniciaci ukrajinské občanské války, vyhlášení sankcí proti Ruské federaci, plíživá okupace Evropy, podpora reakce pod záminkou péče USA o „demokracii“ ve světě, atd., atd. A to vše kryto ohromným náporům mediální války – dodnes. Za této situace v podstatě odtálo české vlastenectví a je nahrazeno nekritickým obdivem k Spojeným státem, profilu celé české společnosti, zejména u střední vrstvy (vrstev).

Na rozdíl od časů Lídy Baarové nyní čeští obdivovatelé oligarchicky agresivních Spojených států se musí hloužit za velkou louží. Dostávají přidělené nekritického obdivu k nim až do domu na vlnách mediální antiruské války, umně připravený tak, aby jej mohli bez rozpaků konzumovat. K tomu ovšem fedování české hrdošti nepotřebují. **Oldřich Snopek**

Významné dny a výročí

BŘEZEN

- 5. 3. 1946 Winston Churchill přednesl projev ve Fultonu – USA, považováno za zahájení studené války – 70. výr.
- 8. 3. VÝZNAMNÝ DEN – MDŽ
- 12. 3. 2001 Den přistoupení ČR k Severoatlant. smlouvě (NATO) – 15. výr.
- 12. 3. 2001 na jihu Srbska podepsána za nátlaku NATO dohoda o příměří mezi jugoslávskou vládou a albánskými povstalci – 15. výr.
- 13. 3. 1946 vyhlášení prvních národních podniků – 70. výročí
- 20. 3. 1996 vstoupilo v platnost rozdělení Republiky Bosny a Hercegoviny na muslimsko-chorvatskou Federaci Bosny a Hercegoviny a Rep. Srbskou – 20. výr.
- 22. 3. 1946 v Praze zahájen proces proti K. H. Frankovi, říš. ministru a gen. policie v tzv. protektorátu Čechy a Morava, 21. 5. odsouzen k trestu smrti – 70. výr.
- 23. 3. 1901 * Jan Šverma, český kom. politik a novinář, ved. činitel KSČ jako účastník SNP zemřel při přechodu hory Chabenec na Slovensku († 10. 11. 1944) – 115. výr.
- 24. 3. 1921 * Marie Kudeřková, čes. studentka, účastnice ileg. komunist. hnutí a protinac. odboje, členka zemského vedení KSMG, popravena ve Vratislavi († 26. 3. 1943) – 95. výr.
- 28. 3. 1946 prozat. Nár. shromáždění přijalo úst. zákon, kterým byly schváleny a prohlášeny za zákony dekrety prez. rep. – 70. výr.
- 28. 3. 1946 se v Praze konal VIII. sjezd KSČ (do 31. 3.) - 70. výr.

DUBEN

- 6. 4. 1941 něm. útok na Jugoslávii a Řecko bez vyhlášení války – 80. výr.
- 11. 4. 1936 v Praze se konal VII. sjezd KSČ jako hl. úkol strany vytyčil boj proti fašismu a na záchranu ČSR před nacist. agresí – 80. výr.
- 12. 4. 1961 rus. kosmonaut Jurij Gagarin jako 1. člověk obletěl v kosmické lodi Vostok 1 Zemi – 60. výr.
- 17. 4. 1961 v Zátoce sviní zahájily USA ozbroj. útok proti Kubě; útok byl zlikvidován na Playa Giron – 55. výr.
- 18. 4. 1946 v Haagu zahájen Mezin. soudní dvůr OSN – 75. výr.
- 18. 4. 1946 právně zanikla Společnost národů, nahrazena Org. spojených národů (OSN) – 70. výr.

KVĚTEN

- 1. 5. SVÁTEK PRÁCE
- 5. 5. VÝZNAMNÝ DEN – Květnové povstání českého lidu
- 8. 5. STÁTNÍ SVÁTEK – Den VÍTĚZSTVÍ
- 8. 5. 1941 † Bohumír Šmeral – český novinář, public., představitel čs. mezin. děl. hnutí, zakl. KSČ, člen politbyra KSČ, spoluorganizátor protifaš. boje (* 25. 10. 1880) – 75. výr.
- 9. 5. 1945 státní svátek ČSSR a SSSR – vítězství nad faš. Německem. Je státním svátkem Ruské fed. rep. a některých dalších států bývalého SSSR
- 9. 5. 1946 Smlouva o přátelství, vzájm. pomoci a mírové spolupráci mezi ČSR a Jugoslávii podepsána v Bělehradě – 70. výr.
- 10. 5. 1931 * Miroslav Florian, čes. básník a překladatel, 1982 nár. um. († 10. 5. 1996) – 85. výr. a 20. výr. úmrtí
- 14. 5. 1921 v Obecním domě v Praze-Karlíně zahájen ustavující sjezd KSČ (do 16. 5.) – 95. výr.
- 21. 5. 1941 † Ivan Sekanina, čes. kom. právník, zatčen gestapem 1939, umučen v koncentračním táboře Oranienburg (* 31. 10. 1900) – 75. výr.
- 26. 5. 1946 v ČSR se konaly volby do ÚNS; v českých zemích získala KSČ 40 %, v celé ČSR získali komunisté 38 % – 70. výr.

ČERVEN

- 10. 6. VÝZNAMNÝ DEN – Vyhlazení obce Lidice
- 16. 6. 1426 husit. vojska porazila saské a míšen. feudály u Ústí n/L. – 590. výr.
- 21. 6. 1621 27 vůdců čes. stavov. povstání popraveno na Staroměst. nám. v Praze – 395. výr.
- 22. 6. 1941 Německo napadlo bez vyhlášení války Sovětský svaz – 75. výr.
- 23. 6. 1891 * Vladislav Vančura, čes. spisovatel a filmový režisér (popraven nacisty 1. 6. 1942) – 125. výr.
- 25. 6. 1991 parlamenty Slovinska a Chorvatska vyhlásily nezávislost na SFRJ – 25. výr.
- 27. 6. 1991 v Jug. začal ozbrojený konflikt, přerostl v obč. válku – 25. výr.
- 28. 6. 1991 v Budapešti na 49. zasedání RVHP účastníci podepsali protokol o rozpuštění této organizace – 25. výr.

ČESKOSLOVENSKÝ KOMUNISTA, měsíčník pro politiku, vědu a kulturu. Vydává Ústřední výbor Komunistické strany Československa. Adresa: Jiří Vábr, Štúbova 1216, 182 00 Praha 8. Jen pro vnitrostranickou potřebu. Internetové stránky Ústředního výboru Komunistické strany Československa (KSČ) jsou umístěny na této URL adrese: <http://www.ksc.cz> E-mailová adresa pro zasílání elektronické pošty: ksc@ksc.cz